

Adventes Vēstis

2008. gada oktobris, #10 (152)

Vienoti Kristus
cerībā

TĒMA:
VESELĪBAS
KALPOŠANA

SMILTENES
DRAUDZES
VĒSTURE

NOTIKUMS:
LIEZERES
BAZNĪCAS
ATDZIMŠANA

JAUNIEŠIEM:
KO TEV
NOZĪMĒ
LŪGŠANA?

INTERVIJA: DR.
ARTŪRS GĪBELS
DZĪVOT
PILNVĒRTĪGI

Vēstules	3
Latvijas ziņas	4
Ārzemju ziņas	7
Numura tēma	8
Intervija	12
Notikums	14
Vārds mācītājam	16
Jauniešiem	18
Vēsture	20
Citu konfesiju ziņas	23

Pa notikumu pēdām

Aizvadītais mēnesis adventistu draudzei Latvijā jauši vai nejauši sanāca veltīts veselībai. Vispirms Rīgas 7. draudzē norisinājās visai plaši reklamēts seminārs, kurā varēja dzirdēt mūsu brāļa, pieredzējušā acu ārsta no ASV Artūra Ģibela lekcijas. Tajā pat laikā Rīgas 1. draudzes telpās notika mūsu draudzes ārstu sanāksme ar mērķi tuvāk citam citu iepazīt un pārdomāt ārstu iesaistīšanās iespējas draudzes veselības kalpošanas darbā. Skaidrs, ka arī Adventes Vēstīm jāseko līdzi notikumiem un jārunā par šo tēmu. Tāpēc esam šo numuru veltījuši medicīnai un veselības kalpošanai – lietām, kam mūsu draudzē ir dziļas saknes un ilglaicīga pieredze. Līdzīgi kā ārstu sanāksmē izskanēja šī doma, arī mēs AV redakcijā ar abām rokām balsojam par to, ka dažādos veselības pasākumos vairāk vajadzētu iesaistīt ārstus profesionāļus. Un kā izrādās, tādu nav maz. Kā liecināja reģistrācijas dati sanāksmē piedalījās 10 ārsti, 11 medmāsas, 5 medicīnas studenti un 20 citi medicīnas darbinieki. Kā izteicās pasākuma organizētājs, ārsts Arvīds Irmejs, līdz šim mēs nemaz nezinājām, ka draudzē ir tik dažāda profila ārsti, un šāda kopā sanāksšana ir lieliska iepazīšanās. Šķiet, ka vislielākais ieguvējs no šīs medicīnu sanāksmes bija jaunievēlētais Draudžu savienības veselības nodaļas vadītājs Agris Bērziņš, kurš arī piedalījās pasākumā, prezentējot savu vīziju par veselības kalpošanas misiju Latvijā. Plašāk par medicīnas un veselības kalpošanu lasiet mūsu numura tēmā kā arī intervijā ar ārstu Artūru Ģibelu.

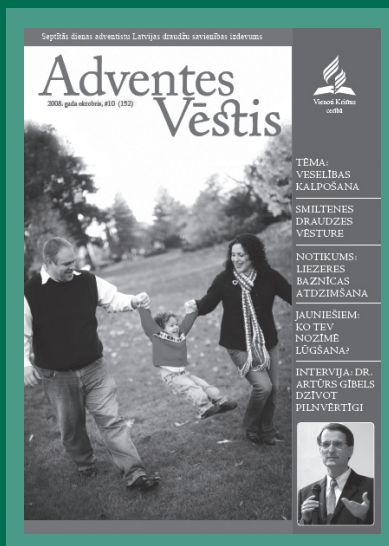
Vēlos izmantot arī izdevību un pateikties visiem vēstuļu rakstītājiem. Mums ir ļoti svarīgas jūsu atsauksmes un ierosinājumi. Lūdzu, rakstiet mums! Izsakiet savas domas par žurnālā lasīto un redzēto, pastāstiet par savu ticības pieredzi. Uz tikšanos turpmākajos AV numuros! Pačukstēšu, ka novembra tēma būs veltīta Elenai Vaitai, jo tas ir viņas dzimšanas dienas mēnesis. Domāju, ka ieguvējs būs ikviens.

*Ģirts Rozners,
Adventistu Latvijas draudžu savienības
literatūras nodaļas vadītājs*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Atbildīgie redaktori:
Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Ģirts ROZNERIS
Ivo RODERTS
Liene LIEPIŅA
Māris DEBNERS
Mārite LIPSKA
Valda REĶE

Vāka foto:
iStockphoto

Izdevējs:
Izdevniecība PATMOS

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt. Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa tālruni 67240130.

Izdodiet biežāk!

Es pats esmu no ieslodzījuma. Nesen manās rokās nonāca žurnāls „Adventes Vēstis”, kuru izlasīju ar ļoti, ļoti lielu interesi. Man ir ļoti liels prieks, ka jūs izdodat šādu žurnālu. Būtu labi un pat iepriecinoši, ja šis žurnāls tiktu izdots divas reizes mēnesī, jo otru tik interesantu un bagātību pilnu žurnālu nav.

Aigars Liepiņš

Esmu krastā!

Man iedeva žurnālu „Adventes Vēstis”, kas izdots augustā. Es tajā biju redzams fotogrāfijā rakstā par kristībām Jelgavas cietumā. Es gribu pateikt jums paldies, bet īpaši pateikties Rihsardam Krieviņam.

Es nekad līdz šim nebiju bijis kristīts, peldēju pa straumi, un par nokļūšanu krastā nedomāju. Bet, pateicoties Rihsardam, es sapratu, kur es „peldu”. Un kāpēc. Un lai gan es tagad stāvu uz vietas, izkāpis krastā, es zinu, ka man vairs nav jāpeld, bet es varu izraudzīties savu ceļu, pašā izraudzītu, pareizu ceļu!

Man ir 38 gadi, jau 15 gadu vecumā es pirmoreiz nokļuvu cietumā, tad 17 gadu vecumā. Vēlreiz tiesāja 20 gadu vecumā, bet kad palika 24, man piesprieda 15 gadus. Nākamajā gadā es iziešu brīvībā, man būs 39 gadi, un es sāksu dzīvi no baltas lapas. Paldies Dievam, man ir laba veselība, neesmu lietojis neko kaitīgu.

Pirmdienās mūsu cietuma klubā Rihsards vadīja seminārus, bet es blakus darbnīcā strādāju un dzirdēju, ko viņš runā. Es nepiedalījos, bet negribot dzirdēju. Tomēr reizēm pat pārtraucu strādāt, lai labāk sadzirdētu, kas notiek klubā. Un es sapratu, ka esmu atradis iespēju sākt jaunu dzīvi. Es jau iepriekš biju nolēmis, ka man jāatsakās no visa, kas mani var iznīcināt. Biju nolēmis visiem vecajiem ceļiem pārvilkt strīpu. Bet jaunus ceļus es neredzēju! Un tur, klubā, es ieraudzīju taciņu. Es gan sākumā negāju pie Rihsarda un nelūdzu kristīt, jo sapratu, ka nevarēšu iet pa šo taciņu tāds, kāds visus gadus esmu bijis. Bet tagad es redzu, ka tā nav taciņa, tas ir labs ceļš. Stingers! Un ja jūs zinātu, cik esmu priecīgs un laimīgs!

Es gribu pateikt, ka Rihsards dara labu darbu. Šeit daudz cilvēku „klīst tumsā”, nezinot, kas viņus gaida nākotnē un kā dzīvot tālāk. Pateicoties tādiem cilvēkiem kā Rihsards un jūs, brāļi un māsas, daudzi ieraudzīs savas dzīves jēgu. Paldies jums!

Sergejs B.

Par svētkiem

Tā kā esmu „AV” lasītājs ar stāžu, tad nolēmu uzrakstīt dažas savas pārdomas par žurnāla jauno veidolu. Žurnāla noformējums pat ļoti labs, un tēmas interesantas un noderīgas.

Bet ir arī kas nepatīk. Tas būtu karikatūrām līdzīgie zīmējumi, kuri neiederas šajā žurnālā. Varētu būt cilvēciskāki zīmējumi, neesmu pret zīmējumiem kā tādiem. Varētu būt bērnu zīmējumu lappusīte. Bet citādi tā turpiniet, viss ir kārtībā.

Vēl šādas pārdomas. Šie jautājumi jau tiek arvien biežāk apskatīti. Tas ir, par svētku svinēšanu. Agrāk, cik zinu, adventisti nesvinēja ne Ziemassvētkus, ne Lieldienas. Tagad iet arī Krusta gājienos. Vai tas viss ir mainīšanās līdzī laikam? Cik tālu tā var aiziet?

Ja ir iespējas, varbūt kādam gudram cilvēkam žurnāla slejās ir iespējams atbildēt uz šādiem jautājumiem.

Ar cieņu, J.L.

Nikaragvieši Rīgā

6. septembrī Rīgas adventistu 6. draudzē bija negaidīts notikums. Pie mums ieradās ārsts Emiljo Hosē Kalderas Valess ar ģimeni, sievu un diviem dēliem no Nikaragvas. Viens no dēliem Rudijs uzstājās ar sprediķi par Dieva mīlestību. Viņš sācis sludināt jau pirms 2 gadiem, un Rudija nākotnes plāni esot kļūt par sludinātāju.

Emiljo savukārt runāja par to, kā mēs varam pagodināt Dievu: ar pareizu uzturu; ja mēs katru dienu regulāri nodarbojamies ar fiziskiem vingrinājumiem; ja mēs pareizi lietojam ūdeni – ½ stundas pirms ēšanas un ne ātrāk kā 2 st. pēc ēšanas, ja mēs izmantojam ārējas ūdens procedūras; ja mēs pareizi izlietojam saules gaismu sava ķermeņa veselībai; ja mēs pareizi elpojam tīru gaisu; ja mēs pavadām laiku atpūtai no ikdienas steigas; ja mēs pilnīgi uzticam un nododam savu dzīvi Dievam un saskaņojam savus plānus ar Dieva plāniem. Turpinājumā tika runāts par sirds un asinsvadu slimībām.

Pēc dievkalpojuma es aicināju Emiljo uz nelielu sarunu par to, ko viņš dara Latvijā. Izrādās, viņš atbraucis ciemos no Lietuvas. Lūk, ko viņš pastāstīja:

“Mēs ieradāmies Lietuvā šā gada maijā, un decembrī mūsu misija beigsies. Lietuvā mēs esam atvēruši sanatoriju “Nova Vita” ar 14 gultasvietām. Kopš brīža, kad atvērām sanatoriju, to ir apmeklējuši daudz cilvēku, gan adventisti, gan citi iedzīvotāji. Uzskatu, ka tādas sanatorijas ir jāatver dažādās pilsētās pa visu pasauli.”

Valdis Dahs, Rīgas 6. draudze

Lietuva iedvesmo

27. septembrī Smiltēnē viesojās Lietuvas misijas lauka vadītājs Bertolds Hibners. Viņš pastāstīja par adventistu draudzes dzīvi un darbošanos Lietuvā. Vēl pagājušā gadsimta pēdējā desmitgadē valstī bija 49 draudzes locekļi, šodien – nedaudz vairāk kā deviņi simti. Svētrunā B. Hibners runāja par ap. Pāvilu, bijušo vergu Onēzimu un Filimonu, par kristīgām attiecībām.

Pēcpusdienā toties bijām kopā Valmieras dievnamā, lai būtu liecinieki, ka māsa Līga kristību ūdenī simboliski apraka savu veco dzīvi un cēlās augšā jaunai dzīvei, kuras centrā ir Jēzus Kristus. Tādos brīžos Debesis atveras un Svētais Gars apzīmogo sirds derību.

Ārijs Glāzers, Smiltēnē

savs vērtējums par kopā pavadītiem brīžiem, par kopējo darbu pie draudzes mājas remonta, par kopā klausītām svētrunām, dzirdētām dziesmām un vēl daudz cita sirsnīga un jauka.

Manas atmiņas saistītas ar 1991. gadu, jo A. Bērziņa kalpošanas laikā Bauskas draudzē es slēdzu sirds derību ar Jēzu Kristu. Bija 1991. gada agrs pavasaris, un es, vēl nebūdama draudzes locekle, Bauskā būdama, sestdienā iegāju draudzes dievkalpojumā. Pēc noklausītās svētrunas, mācītājs, redzēdams jaunienācēju, pienāca iepazīties. Iepazināmies, un tā katru sestdienu braucu uz Bausku, jo vēl un vēl gribējās dzirdēt sirdi uzrunājošo vārdu, kas daudz ko lika pārdomāt, pārvērtēt un analizēt. Toreiz Armands Bērziņš bija tikko sācis kalpošanu Bauskas draudzē. Atceros, ka bieži viņš kopā ar dzīvesbiedri Ilgu dziedāja jaukus duetus.

Kristības notika jūlijā. Tad arī Bauskā sākās vairāki evaņģelizācijas pasākumi un sākās arī Bauskas draudzes nama „kosmētiskais” remonts. Jāteic, ka mūsu draudzes nama ārējais izskats, tāds, kā šodien, ir arī Armanda Bērziņa nopelns, jo bieži vien viņš darbdienas pavadīja ar dažādiem darbarīkiem rokās – gan ar ķelli, kaltu vai āmuru, jumtu labojot. Bet mūsu tā laika draudzes locekļi un arī citi atceras mācītāju A. Bērziņu braucot tuvos un tālākos locekļu apmeklējumos – Misā, Vecumniekos, Iecavā u.c.

6. septembra sabats izvērtās par jauku atmiņu un dziesmu dievkalpojumu. Pēc dievkalpojuma, tā kā bija jauks un silts laiks, visi kopā fotografējamiem un dāvinājam mācītājam kopējo foto atmiņai no Bauskas pilsētas un ziedus. To bija tik daudz!

Vēlāk kopējos sadraudzības brīžos atmiņās un sarunās atcerējami kopā paveikto, iecerēto un varbūt neiespēto. Bet to, ka Armands Bērziņš vienmēr ir sirsnīgs, atsaucīgs un cilvēcīgi vienkāršs, atcerēsimies vienmēr.

Gaida Bērziņa Bauskā

dievkalpojums. Bet visi vecāki vēlas, lai viņu atvasītēm būtu Dieva svētība, un tā pirmklasnieku iesvētīšana nedēļas laikā kļuva par visa vecuma bērnu iesvētīšanas dievkalpojumu.

Apstākļu sakrītības dēļ bērnu iesvētes dievkalpojums notika tajā pašā dienā, kad draudzē viesojās pianists Māris Žagars. Gan bērnus, gan vecākus priecēja Māra virtuozā klavierspēle un humors, ar kādu Māris komentēja bērniem veltīto skaņdarbu.

Bērnu vecāki solīja audzināt savus bērnus Kristus mācības gaismā, lai viņi ne tikai dzirdētu Dieva likumus ar ausīm, bet pieņemtu tos arī sirdī un izaugtu par krietniem un godīgiem cilvēkiem.

Ieva Numure, Limbažos

Samīļojām mācītāju

6. septembra sabata rītā mēs, Bauskas draudzes locekļi, uz dievkalpojumu devāmies ar dalītām jūtām – varbūt ar nedaudz skumjām, ar dažādām atmiņām, jo mēs pelnītā atpūtā pavadījām mācītāju Armandu Bērziņu. Katram no mums šajos 17 gados (no 1991. gada) ir savs atmiņu krājums,

Ne tikai pirmklasnieki

Septembris, kā zināms, ir laiks, kad skolas gaitas sāk skolēni – gan lieli, gan mazi. Limbažu draudzes pirmklasnieku vecāki apspriedās ar mācītāju un izlēma, ka vajadzētu aizlūgt par savu bērnu skolas gaitām. Tika nolemts, ka 20. septembrī notiks pirmklasnieku iesvētīšanas

Kristietībai nav jābūt garlaicīgai

No 6. līdz 8. jūnijam Daugavpilī notika Starptautiskais kristīgais bērnu daiļrades festivāls, kuru organizēja pilsētas starpkonfesionālā mācītāju padome. Pasākumā piedalījās radošie kolektīvi no Latvijas un Igaunijas.

Kristietībai nav jābūt garlaicīgai. Bērniem vajadzīgi dažādi aktivitāšu veidi. Šādi pasākumi iedvesmo bērnus vairāk interesēties par kristīgu saskarsmi un kristīgu kultūru. Tā kā festivāls izdevās, mēs ceram, ka nākamajā gadā tā dalībnieku ģeogrāfija paplašināsies.

Draudzes telpas bija pārpilnas. Īpaši spilgti izcēlās igauņu – krievu metodistu delegācija igauņu nacionālajos tērpos. Svētdienas skolas vadītāja, kura atveda šo grupu no Tallinas, teica tā: „Es pati esmu krieviete, bet ar lielu cieņu izturas pret vietējo (igauņu) kultūru. Un mēs ar prieku uzvilkām savas Dzimtenes nacionālos tērpus.”

Izgreznota skatuve un zāle, pārdomāta un piesātināta programma, zīmējumu izstāde foajē – organizētāji pacentās padarīt koncertu par svētkiem, bet pašu festivālu par atmiņā paliekošu.

Mazie Andris un Dana Oboruni no mūsu – Daugavpils adventistu draudzes – nodziedāja gan latviešu, gan krievu valodā. Darina Kroitora un Diāna Dzerkale iepriecināja ar dziedājumu, kuru silti uzņēma gan mazie, gan lielie skatītāji.

Bet par festivāla kulmināciju kļuva īsts teatrālais uzvedums par pasaules radīšanu, kura laikā visi klātesošie aizturēja elpu, bet noslēgumā izskanēja patiesi vētraini aplausi.

Vēl bērniem bija iespēja parādīt savus talantus, piedaloties zīmējumu konkursā. Par uzvarētāju dalībnieku vecākajā grupā kļuva adventistu draudzes pārstāve Diāna Dzerkale.

Katrs paradītais talants – tā ir sevis izpausme un iespēja izjust sevi kā vērtību sabiedrībai. Bet vislielākais nopelns ir Kunga nopelns, kurš apveltī bērnus ar tik dažādiem talantiem.

Vitālijs Kroitors, Daugavpilī

Seminārs par Bībeles arheoloģiju

No 5. līdz 7. jūlijam Daugavpilī notika seminārs, kuru vadīja viens no populārajiem rakstniekiem Bībeles arheoloģijas jomā Aleksejs Oparins. Cilvēki tika aicināti Daugavpils universitātes jaunajā korpusā. Šis pasākums izraisīja lielu interesi pilsētas iedzīvotāju vidū, arī citu konfesiju draudzes locekļu vidū.

Semināra organizēšanā aktīvi darbojās daudzi vietējās adventistu draudzes locekļi: viens veidoja afišu un ielūgumu dizainu, cits to pasūtīja tipogrāfijā; visi dalījās ielūgumus un aicināja. Katra lekcija tika kuplināta ar skaistu dziedāšanu. Zālē, kur tas notika, vienmēr stāvēja jauks ziedu pušķis.

Katra Alekseja Oparina lekcija mudināja klausītājus vērsties pie Svētiem Rakstiem. Tās virzīja ikvienu pārdomāt Bībeles noslēpumus, kurus Dievs atklāj Viņa patiesību meklētājiem.

Izmantojot iespēju, Aleksejs Oparins apmeklēja Daugavpils cietumu, kur uztājās ar lekciju. Tā izraisīja lielu interesi ieslodzīto vidū. Tāpat viena no vietējām protestantu baznīcām uzaicināja Alekseju Oparinu uzstāties ar svētrunu.

Mēs visi ticam, ka patiesības sēklas, ko iesējis Dieva vēstnesis Aleksejs Oparins, nesīs savus augļus.

Vitālijs Kroitors, Daugavpilī

Jauni Meklētāji

13. septembrī Madonā darbību sāka Ceļa Meklētāju klubs. Kluba dibināšanas pasākumā – piedzīvojumu trasītē – piedalījās 16 pusaudži.

Trasītes atrakcijas bija saistītas ar garīgām mācībām – aklais aklam ceļa rādītājs, līšana caur adatas aci, vienam otra nastu nešana, iešana pa šauru ceļu, gaudu šķirošana

no pelavām un, beidzot, visdārgākās pērles atrašana. Trasītes veidošanā iesaistījās arī vietējais sociālais pedagogs Mārtiņš Jakovļevs, kurš nu jau ir kļuvis par Ceļa Meklētāju kluba darboni un fanu. Pateicība arī Austrim un Ingai, kas mūs sagaidīja trases noslēgumā un cienāja ar tēju un gardumiem.

Raksta tapšanas brīdī ir notikušas trīs iknedēļas Ceļa meklētāju kluba sanāksmes. Pusaudži ir apbrīnojami atsaucīgi, uzņēmīgi pret labajām vērtībām, kas tiek piedāvātas. Viņi aicina savus draugus pievienoties nodarbībām. Gandrīz visi kluba dalībnieki ir mūsu ar Mārtiņu klienti, kuru uzticību esam iekarojuši. Īpaša dāvana ir mūsu slavēšanas grupa Taņa, Kitija, Kristīne un Klinta, kas īsā laikā ir apguvušas daudzas iedvesmojošas garīgās dziesmas.

Rudens periodā apgūstam nozīmītes – kaķi, stikla apgleznošana un glābšanas pamati. Paralēli apgūstam Ceļa meklētāju likumus un gatavojamies Ceļa meklētāju uzņemšanas ceremonijai novembrī. Kā saldais ēdiens regulāriem kluba apmeklētājiem būs iespēja reizi mēnesī apmeklēt un apgūt nozīmīti jāšanas māksla.

P.S. Paldies par atbalstu un sadarbību vetārstam Kasparam, skolas medmāsai Inesei un zirgu saimniecei Birutai. Paldies par aizlūgšanām un izglītojošu atbalstu Gunai Rīmanei, Intai Jākobsonei, Dzintaram Vaivodam, Intai Priedei un Rūjienas klubam.

Egita Kubliņa, Madonā

Sludinājumi

37 gadus jauns adventists **vēlas iepazīties** ģimenes veidošanas nolūkā ar ticības māsu līdz 38 gadiem. Mob. t. 26346273 vai rakstīt uz adresi Svētes 25, Jelgavā, LV3001, ar norādi – Ārim.

...

22. novembrī pl. 17:00 Baznīcas ielā 12a, Rīgā notiks **Vislatvijas jauniešu dziesmu dievkalpojums** "Aiz Tevis Var Ēnā Redzēt Tēva Sirdi".

Pieteikumi un kopdziesmu notis:

adventjauniesi@inbox.lv!

Ļoti cienījamie draudžu Bērnu skolotāji, kalpotāji

un visi, kuriem interesē darbs ar bērniem!

Aicinām uz Bērnu kalpošanas nodaļas rīkoto sanāksmi

š.g. 2. novembrī (svētdien) plkst. 10.00 Rīgā, Baznīcas ielā 12a.

Programmā:

- Iepazīšanās ar interesantu Piedzīvojuma meklētāju kluba programmu (bērniem no 5-10 gadiem – darbošanās pirms Ceļa meklētājiem);
- Pusaudžu *Powerpoint* programmas prezentācija;
- Idejas Ziemassvētku laikam. Rīgas 1. draudzes prezentācija.

Programma paredzēta no 10.00 – 14.00, ar tējas pauzi. Reģistrācija no 9.30.

Lūdzu nodrošināt vismaz vienu pārstāvi no draudzes!

Bērnu kalpošanas nodaļas vadītāja
Mārīte Lipska (mob.29869979)

Dāvanā skapis

Gulbenes draudze ir priecīgi izbrīnīta un no sirds aizkustināta par šā gada trešā ceturkšņa misijas sabata pārsteigumu, kāds draudzei sagādāts – draudze Siguldā 27.septembrī papildus misijas projektiem Ziemeļamerikas divīzijai atbalstījusi pašu no sevis radušos projektu – ziedojuši Gulbenes draudzes bibliotēkas izveidei. 4.oktobra dievkalpojumā māsa, kas paviesojusies Siguldā, ir nodevusi bagātīgo dāvinājumu – 5 eiro un 65 latus Gulbenes draudzei. Gulbenes draudze ir nolēmusi par šiem līdzekļiem iegādāties bibliotēkas skapi un par to sirsnīgi pateicas brāļiem un māsām Siguldā.

Ilva Liepiņa

Adventisti svin 100 gadu jubileju

Šādi par Ventspils adventistu draudzes 100 gadu jubileju raksta Ventspils rajona laikraksts „Ventas balss” 2008. gada 23. augustā. Autore: Mariena Zvaigzne.

Septītās dienas adventistu draudzes brāļiem un māsām lieli svētki. Viņi svin draudzes 100 gadu dzimšanas dienu, kuras moto ir “Simts – tas ir daudz vai maz?”.

Pirmie adventisti pulcējās Amerikā 1844. gadā. Viņi uzskatīja, ka tieši šajā gadā gaidāma Kristus otrā atnākšana. Tā nenotika, bet ticīgie turpināja lūgties un lasīt Bībeli, līdz 1863. gadā dibināja oficiālu Septītās dienas adventistu draudzi. Latvijā, Rīgā, draudzi izveidoja 1896. gadā, Ventspilī – 1908. gadā. Visus adventistus, lai kur viņi dzīvo – Latvijā vai Kanādā – vieno kopīgas Bībeles studijas. Tas nozīmē, ka visā pasaulē dievkalpojuma laikā apskata vienu tēmu, pēc tam skan mācītāja svētruna.

Ventspils draudzē piekto gadu kalpo Ojārs Incenbergs. Sludinātāja amatā viņš aicināts padomju laikos, bet čekas darbinieki neļāva Ojāram veikt šo darbu. „Par brīnumu, 1983. gadā šķēršļus vairs nelika, tādēļ beidzot varēju kļūt par mācītāju. Pirms tam darbojos celtniecībā, biju būvdarbu vadītājs. Mēs, topošie mācītāji, apmeklējām Rīgā teoloģijas kursus, bet daudz vairāk zināšanu ieguvu pašmācības ceļā,” stāsta O. Incenbergs. Brālis Ojārs ir ne tikai mācītājs, bet arī Latvijas Bībeles biedrības valdes priekšsēdētājs.

Vaicāts par atšķirīgo, mācītājs norāda, ka vispirms jāpiemin kopīgais. Proti, adventisti tāpat kā citu tradicionālu konfesiju pārstāvji tic Trīsvienīgajam Dievam un lasa Bībeli. Adventistu dievkalpojumi notiek sestdienās, draudzes brāļi un māsas ievēro mērenību un atturas no apreibinošo vielu lietošanas. Adventistu mācītājs nekrista bērnus, bet pieaugušos, kas apzinās pieņemtā lēmuma nopietnību. Ūdenskristības ar pagremdēšanu parasti notiek jūrā, kādā ezerā vai upē. Svinot Svēto Vakarēdienu, tas parasti notiek reizi trīs mēnešos, adventisti izmanto sulu, nevis vīnu, kas ir raudzētais produkts. „Mēs uzskatām, ka grēku nožēlas lūgšanai jābūt klusai. Tā ir individuāla saruna ar Dievu, un citiem nav jāzina, ko viņš saka. Draudzes brāļi un māsas nāk pie manis pēc padoma, bet tā ir cita lieta. Katram cilvēkam ir savas problēmas, bet visvairāk cilvēki vēlas runāt par attiecībām – ģimenē, draudzē un darbā.”

Adventistu dievkalpojumi Ventspilī notiek baptistu dievnāmā. Brāļi un māsas tiekas piektdienās (plkst.19:00) un sestdienās (plkst.10:00). Draudzei jūtas piederīgi 100 cilvēku, bet visi uz baznīcu nenāk. Kāds aizbraucis peļņā uz Īriju, kāds vairs nespēj mērot tālus ceļa gabalus. Brāļiem un māsām ir daudzveidīgas kalpošanas iespējas: var vadīt Bībeles studijas, iesaistīties diakonijas darbā, dziedāt ansambļi, apmeklēt jauniešiem rīkotās nodarbības, kurās runā ne tikai par garīgām tēmām, bet arī rosina doties pārgājienos.

Septītās dienas adventistu draudzes māsa Evas stāsts: „Draudzei pievienojos 1993. gadā, kad daudzi meklēja patiesību un īsto ticību, lai rastu jaunu pamatu savai dzīvei. Ventspils draudzes sludinātājs Zigurds Kukulītis kopā ar Andreju Āriņu un Valdi Zilgalvi aktīvi darbojās misijas darbā. Jaunpienācējiem draudzē viss šķita jauns un aizraujošs. Daudzi pirmo reizi mūžā lasīja Bībeli. Arī dievkalpojumi bija savādāki nekā pierasts redzēt citās baznīcās – šeit visiem bija iespēja paust savu viedokli, dalīties Bībelē lasītajā un kopā spriest, kā dzīvot tālāk. Tas, ka dievkalpojumu telpā nebija zeltīta altāra vai kā tamlīdzīga, arī likās atbilstošs patiesībai, jo otrs bauslis aizliedz pielūgt elkus un Dievu attēlot ar kādiem priekšmetiem vai kā savādāk. Jaunos ticības brāļus un māsas stiprināja vecāko draudzes locekļu stāstītais, jo katram pienāca brīdis, kad bija jāuzsāk cīņa par ticību un jāpamato draugiem un apkārtējai sabiedrībai jauniegūtā patiesības nozīme. Dievkalpojumos dziedājām no Kokļu skaņām vecajā drukā. Sākumā bija grūti saprast rakstīto, bet, klausoties dziedāto, pakāpeniski iemācījāmies lasīt. Šīs zināšanas man lieti noderēja vēlāk, studējot Kultūras Akadēmijā.”

Uzziņai

Ventspilī pirmie adventistu vēsts nesēji bija kolportieris Zommers un evaņģēlists Šneiders. Viņi noīrēja istabu Skroderu ielā 14, divas reizes nedēļā aicinot ļaudis kopīgi pētīt Bībeli. 1908. gada 8. novembrī, dibinot Ventspils draudzi, tajā ir 14 kristīti brāļi un māsas.

Nemieri Indijā

Daudzi Latvijā ir saņēmuši īsziņas vai arī lasījuši elektroniskās vēstules par kristiešu vajāšanām un nodedzinātām baznīcām Indijā.

Nemieri Indijā sākās augustā pēc tam, kad nenoskaidroti uzbrucēji nogalināja vienu hinduistu reliģisko vadītāju un vēl četrus ticīgos. Hinduisti slepkavībās vainoja kristiešus, lai gan Indijas valdība aizdomās tur Maoistu nemierniekus. Kristīgās ziņu aģentūras jau kopš augusta pastāvīgi ziņo par saspringto situāciju Orissas reģionā. Ir simtiem nodedzinātu ēku un baznīcu, tūkstošiem nogalināti, tūkstošiem devušies bēgļu gaitās. Šobrīd ir zināms par 27 nogalinātiem adventistiem. Adventistu Baznīcas vadītāji saka, ka reģionā joprojām uzliesmo vardarbība, bet Indijas Centrālās Rezerves policijas vienības patrulē štātā.

Austrumindijas Adventistu Baznīcas prezidents Čoudampalli Džons ziņo, ka viņam nav atļauts ierasties reģionā, kur notikuši nemieri. Džons arī saka, ka daži adventisti joprojām slēpjas džungļos, jo baidās no citiem bēgļiem, kas apmetušies valdības izveidotajās bēgļu nometnēs.

France-Presse aģentūra ziņo, ka septembra sākumā septiņās nometnēs, kas izveidotas, apmetušies 13 tūkstoš bēgļu. Vairums no viņiem ir kristieši, kas uzbrukumu laikā zaudējuši savas mājas.

Hindu ekstrēmisti vienam adventistu mācītājam nocirta galvu. Samuels Naiks bija Phulvani Adventistu draudzes mācītājs, viņš tika nogalināts reizē ar savu māti. Sākotnēji bija ziņas, ka viņa sieva pēc tam izdarījusi pašnāvību, tomēr tagad kļuvis zināms, ka viņa ir dzīva. Cik zināms, viņa uzbrukuma laikā izvarota.

Joprojām ir nepieciešams aizlūgt par Indijas iedzīvotājiem.

Svētdiena Horvātijā

Horvātijas parlaments ir pieņēmis likumu, kas aizliedz veikaliem strādāt svētdienās. Likums stājas spēkā no

nākamā gada 1. janvāra. Tas pieņemts, ņemot vērā Romas Katoliķu Baznīcas vēlmi.

Horvātijā 90 procenti iedzīvotāju ir katoļi. Associated Press ziņo, ka Baznīca ir nodrošinājusi to, lai valdībā jūt tās klātbūtni. Tā jau ilgstoši lobē svētdienas ievērošanu.

Likums atļauj strādāt veikaliem benzīntankos, autoostās un vilcienu stacijās. Tāpat atļauts darboties konditorejām, preses kioskiem un puķu veikaliem. Svētdienas likums nedarbosies arī vasaras un ziemas brīvdienās.

Vietējas Adventistu Baznīcas vadītāji izteikuši bažas par šo likumu. Tomēr Adrijas reģiona Adventistu Baznīcas sekretārs Sretko Kuburics uzskata, ka ja likumam arī būs tālākas sekas, to nevajag uzskatīt kā pilsoniskās brīvības ierobežojumu.

Turkmenistānā atgriežas brīvība

Septiņās dienas adventistu Baznīcas reģionālais vadītājs Arturs Stele pēc astoņu gadu pārtraukuma ir saņēmis darba vīzu un varējis apciemot draudzes Turkmenistānā.

Baznīcas vadītāji to uzskata par zīmi, ka šajā Centrālāzijas valstī atslābst vēršanās pret reliģiskajām minoritātēm.

Stele, kas vada Baznīcas draudzes Eiroāzijas reģionā, kopā ar savu sievu Gaļinu saņēma vīzas un atļauju runāt par veselības un ģimenes jautājumiem no 4. līdz 8. septembrim.

2004. gadā Adventistu Baznīca bija pirmā protestantu konfesija, kuru reģistrēja valsts Tieslietu ministrijā. Legālais statuss atļāva draudzes locekļiem rīkot dievkalpojumus un sanāksmes, organizēt evaņģelizācijas sapulces. Līdz tam tikai valsts kontrolētais sunītu islāma atzars un Krievu Pareizticīgā baznīca bija oficiāli reģistrētās un atļautās reliģiskās grupas.

Steles vizītes laikā 8 cilvēki pievienojās draudzei ar kristību.

Stele, kurš vizītes laikā tikās arī ar valdības pārstāvjiem, saka, ka Adventistu Baznīca tagad tiek uzskatīta kā „sabiedrības sastāvdaļa” valstī. To viņš redz kā draudzes locekļu lūgšanu apliecinājumu un iedrošinošu zīmi, ka valstī „uzlabojas reliģiskā brīvība”.

Adventisti galvaspilsētā Ašhabadā atvēruši medicīnas centru, kur Baznīcas veselības kalpošanu novērtējuši gan vietējie iedzīvotāji, gan valdības pār-

stāvji – tā saka Baznīcas vadītāji.

Šobrīd valstī ir tikai 80 adventistu, kas pulcējas Irētājas Baptistu draudzes telpās. Pirms deviņiem gadiem adventistiem zeme tika atņemta, un ar buldozeriem nojaukts adventistu dievnams Ašhabadā. „Adventes Vēstis” par to plaši rakstīja. Vispasaules Baznīcas Sabiedrisko attiecību un Reliģiskās brīvības nodaļas vadītājs Džons Grācs cer, ka atkusnis turpināsies ar nākamajiem soļiem. „Mēs ceram, ka mums ļaus celt dievnamus un atgūt atņemto zemi.”

Čigānu kongress

Simtiem dalībnieku sapulcējās pirmajā Septiņās dienas adventistu Romu tautības kongresā, kas notika Rumānijā.

Tā organizatori cer, ka kongress palīdzēs veidot vienotības sajūtu un vairot uzticību starp Romu tautības un pārējiem adventistiem.

Kongress notika pēdējās trīs augusta dienās. Ir zināms, ka Eiropā ir apmēram 3 līdz 4 tūkstoši Romu adventistu. Romi, kurus tautā dēvē par čigāniem, saskaras ar lielu neiecietību no citu tautību cilvēkiem. Viņus vaino sākot ar krāpšanos, beidzot ar slepkavībām.

„Notikums bija ļoti svarīgs Romu sabiedrības adventistiem, svarīgs arī Rumānijas Baznīcai,” saka Eiroāzijas reģiona Kalpošanas nodaļas direktors Kristiāns Modans. „Tas deva draudzei nojausmu par to, ko Kristus ir darījis tik daudz ļaužu dzīvē, to dzīvē, kas visvairāk piedzīvo diskrimināciju.”

Sabata dievkalpojumu apmeklēja ap 800 dalībnieku. Kongresa laikā tika runāts par čigānu tautības vajadzībām, arī par to, kā mazināt spriedzi starp viņu tradicionālo kultūru un kristietību, par veselīga dzīvesveida un ģimenes attiecību tematiku.

Romi ir klejoņi un ceļo pa visu Eiropu. Visbiežāk viņi sastopami Itālijā, Spānijā, Rumānijā, Ungārijā un Bulgārijā.

Organizatori saka, ka ir priecīgi par lielo kongresa apmeklētāju skaitu. Viņi cer, ka nākamā kongresu varētu rīkot 2010. gadā.

No ziņu aģentūras ANN

Ģirts Rozners,
Adventistu Latvijas draudžu
savienības literatūras nodaļas
vadītājs

Līdzsvarota veselības kalpošana

Adventistu draudzes veselības kalpošanas darbam ir dziļas vēsturiskas saknes. Šis darbs nav zaudējis savu aktualitāti, un tāpēc vienmēr ir meklēti veidi, kā to labāk attīstīt. Šoreiz aicinām uz sarunu par veselības kalpošanas vēsturi, tagadni un nākotnes vīzijām.

“Sekojojot Kristus piemēram, Adventistu veselības sistēma (Adventist Health System) ir izveidota, lai palīdzētu atjaunot un uzlabot veselību un dzīves kvalitāti miljoniem pacientu. Gan plašos galvaspilsētu centros, gan attālos lauku novados Adventistu veselības sistēma piedāvā daudzveidīgu un plašu veselības aprūpi ...” (www.adventisthealthsystem.com)

Šajā citātā no interneta izskan pārliecība, ka līdzīgi kā Kristus, atrodoties uz zemes, rūpējās par cilvēku veselību, tos dziedinādams no dažādām slimībām un kaitēm, arī viņa sekotāji – kristieši – ir aicināti uz to pašu. Vārdos ir saklausāms vēl kaut kas – Bībeliska pārliecība, ka cilvēces Radītājs vēlas redzēt savus radījumus veselus un laimīgus. Tāpēc šajā reizē veltīsim nedaudz uzmanības adventistu veselības kalpošanai un medicīnai agrāk, šodien un nākotnē.

Ārsti, kuri nogalina

1902. gadā Elena Vaits rakstīja: “Mēs esam nonākuši laikā, kad katram draudzes loceklim vajadzētu piedalīties ārstniecības misijas darbā.” Vairākos rakstos viņa paskaidroja, ka to varētu darīt, lūdzot kopā ar slimniekiem, mācot cilvēkiem pēc veselības likumu principiem gatavot ēst un gērbties,

mājās veikt ārstnieciskas procedūras un galu galā nekad neatdalīt ārstniecības misijas darbu no evaņģēliskā misijas darba.

Tagad atkāpsimies vēl 60 gadus atpakaļ, lai pavērotu laiku, kādā šie vārdi tika izteikti. Mikrobu teorija vēl piederēja nākotnei. Vēl 19. gadsimta 40. gados daži ārsti saviem pacientiem mēdza nolaist asinis, domādami, ka slimības cēlonis ir spēka pārpilnība, bet 50. gados bieži tika lietots opijs, kalomels, dzīvsudrabs, arsēns un strihnīns, lai “darītu galu slimībai”. Tā ārsti nogalināja vairāk, nekā nabaga cietēji būtu miruši paši, ja ar tiem nekas netiktu darīts.

Vairums cilvēku ēda un dzēra ko pagādās vai ko gribēja, bieži vien lielos daudzumos, ar asām garšvielām un jebkurā diennakts laikā. Nevienam nesaskatīja sakarības starp diētu un savām slimībām. Logus turēja ciet, jo baidījās saaukstēties. Aizkari tika aizvilkti, lai saules gaisma nebalinātu mēbeles. Ļaudis reti mazgājās. Atkarībā no apstākļiem vai vajadzībām bieži pārstrādājās un pārpūlējās.

Dieva inspirēta rīcība

Šajos apstākļos Elena Vaits pievērsa uzmanību Bībeles pantiem, kuros

atrodamas būtiskas atziņas saistībā ar cilvēka fizisko veselību. Kā vienu no rakstvietām varētu minēt Pāvila teikto Korintas draudzei, ka “mūsu miesa ir Svētā Gara mājoklis”. Šeit

Patreizējais veselības misijas kalpošanas darbs Latvijā

- Tiek organizēti veselības misijas salidojumi, veselības semināri, kur speciālisti (arī no citām valstīm) līdzdala savu pieredzi veselīga dzīvesveida mācībā un tās līdzdalīšanā citiem;
- veselīga dzīvesveida izstādēs un veselības klubos cilvēki tiek aicināti paklausīt 8 Dieva dotajiem veselības pamatlukumiem: “Tīrs gaiss, saules gaisma, mērenība, miers, kustības, pareizs uzturs, ūdens pielietošana, uzticība dievišķajam spēkam – tie ir patiesie dziedniecības līdzekļi.” *Elena Vaits, Ministry of Healing, 127. lpp.;*
- tiek organizēti veselības sabati draudzēs;
- 2008. gada 27. septembrī Rīgā pirmo reizi notika Latvijas adventistu mediķu konference;
- Talsu rajonā top veselīga dzīvesveida centrs.

viņa saklausīja aicinājumu katram kristietim rūpēties par savu fizisko ķermeni un veselību. Sekojot Dieva Gara sevišķam pamudinājumam, Elena Vaita sāka uzstāties pret alkoholisko dzērienu lietošanu, asām garšvielām un sāļīgiem saldajiem ēdieniem. Tabaku viņa nosauca par “vienu no vilinošākajām un briesmīgākajām indēm”. Kā īpaši neveselīga tika parādīta pārēšanās pat ar labu pārtiku, uzkodas ēdienreīzu starplaikos vai īsi pirms gulētiešanas. Par lielu ļaunumu tika nosaukta pārstrādāšanās. Kas attiecas uz slimību ārstēšanu, Elena Vaita tika mudināta celt trauksmi pret “zāļu” arsēna, strihnīna, kalomela utt. lietošanu.

Protams, šodienas ārstiem un dietologiem tās ir pašsaprotamas un ar pārliecinošiem argumentiem pierādītas patiesības. Sabiedrība ir informēta, piemēram, par liekā svara būtisko ietekmi uz dažādu slimību attīstību, laboratorijās iespējams noteikt holesterīna līmeni, uz katras cigarešu paciņas lasāms uzraksts, ka smēķēšana nopietni kaitē veselībai. Tomēr vēl 19. gs. otrajā pusē valdīja pilnīgs izpratnes trūkums par to, kas tik būtiski ietekmē gan cilvēka fizisko, gan arī garīgo labklājību. Šīs pašaizliedzīgās Dieva kalpones saceltā trauksme bija jaunums!

Pirmie veselības centri

Tas lika draudzei sarosīties aktīvai rīcībai, katrs tās loceklis tika aicināts pievērst uzmanību veselīgam dzīvesveidam, bet jau 1866. gadā apjomīgu ārstniecisko darbību sāka veikt pirmais Adventistu veselības aprūpes centrs Mičiganas štata Betlkrīkā ar vietām apmēram tūkstošiem pacientu. Tajā laikā šeit aktīvi darbojās talantīgais doktors Džons Hārvijs Kelogs, kurš pastāvīgi sekoja jaunākajiem sasniegumiem medicīnā, brauca uz Eiropu mācīties no turienes labākajiem ārstiem un arī pats uzrakstīja piecdesmit grāmatas, no kurām dažas ir apjomīgi darbi medicīnas jomā. Doktors Kelogs izgudroja dažāda veida procedūru ierīces, no kurām dažas vēl joprojām lieto pasaulē. Viņš izstrādāja desmitiem jaunu ēdienu, no kuriem vispopulārākais – kukurūzas pārslas – visā zemē izmainīja brokastu ieradumus un sagādāja savam brālim Vilam Kelogam spožu biznesu, kad tas 1906. gadā uzsāka Corn Flakes ražošanu, kas šodien iecienītas arī

Latvijā.

Kā nākošais solis 1905. gadā bija labi pazīstamās Lomalindas universitātes dibināšana Kalifornijas štatā ASV. Šodien tā ir kļuvusi par pasaulē labi pazīstamu medicīnas centru. Te atrodas gan dažāda veida augstākās medicīniskās izglītības iestādes, gan medicīnas māsu skola, gan medicīnas centrs, kurā ietilpst plaša bērnu slimnīca, vēža terapijas institūts ar vienu no pirmajiem protonu terapijas centriem pasaulē, kā arī psihiatriskā slimnīca un daudzas citas struktūrvienības.

Šodien sen iesāktais misijas darbs ir kļuvis pasaulplašs, un Septītās dienas adventistu veselības aprūpes sistēmā jau ietilpst vairāk nekā 500 dažādas ārstnieciskās iestādes visā pasaulē. Katrs draudzes loceklis tiek aicināts iesaistīties dažādās veselīga dzīvesveida popularizēšanas programmās, kuru mērķis ir viens – palīdzēt cilvēkiem sasniegt fizisko, mentālo un arī garīgo labklājību.

Kāda ir situācija mūsu zemē? Vai draudze Latvijā arī iesaistās kādā īpašā veselības kalpošanas darbā? Un kā veicas mūsu medicīnas darbiniekiem?

Kāpēc vajadzīga medicīna?

Kaut arī medicīna kopš tikko aprakstītajiem senajiem laikiem ir tālu attīstījusies, tomēr mūsu zemē un pat draudzē nereti pret to dzirdama noraidoša attieksme. „Ārstiem nevar uzticēties!”, „Iešana pie ārsta ir mazticības pazīme” utt. Un tiešām, kāpēc vajadzīga medicīna, ja Svētajos rakstos ir skaidri teikts: “Ja kāds starp jums ir nevesels, lai viņš ataicina draudzes vecajus, un tie lai lūdz Dievu par viņu,... un Tas Kungs viņu uzcelš”?

Uz šo jautājumu atbild teoloģijas doktors, Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības prezidents Viesturs Reķis:

“Es domāju, ka mēs kā kristieši nekad nevaram noliegt Dieva brīnumaino spēju dziedināt jebkuru slimību. Tomēr jāsaka, ka minētais citāts no Jēkaba vēstules vairāk runā par lūgšanu, kuru šādos brīžos nevajadzētu aizmirst. Lūgšana māca mūs uzticēties Dievam un rast atbalstu dažādās dzīves situācijās. “Draudžu vecajie” šajā rakstvietā ir draudžu garīgie līderi, “svaidīšana ar eļļu”, kas ir simboliska akcija, vairāk norāda uz svētību (kā

Mediķi par savu darbu

Mums jārāda labais

Valija Ektermane,

*Veselības centra
„Ziepniekkalns”
medmāsa.*

1997. gadā man bija izdevība iesaistīties kādā brīnišķīgā projektā, kas ilga 7 gadus. Tā pamatā bija ideja, ka katram iedzīvotājam ir jābūt pieejamai medmāsai. Manā pārziņā nonāca 2000 cilvēku, mēnesī man iznāca apsekot 170 cilvēkus. Tā bija lieliska iespēja runāt un liecināt par veselīgu dzīvesveidu un arī ticību. Arī laikā, kad strādāju bērnu slimnīcā, katrs bērns, kas tur iekļuva, bija manā pārziņā. Es tos apciemoju un runājos, tagad pat grūti atcerēties un saskaitīt cik bērnu esmu aprūpējusi, bet viņi gan mani atceras un sveicina uz ielas.

Es uzskatu, ka katram medicīnas darbiniekam ir jābūt līdzcietīgam un spējīgam iejusties cilvēku vajadzībās. Šajā darbā jāizjūt sirds degsme, saprotot, ka jāstaigā Kristus pēdās. Mums ir jārāda labais, jārunā un jākalpo. Un ja tas nāks no sirds, tad cilvēki mūsos ieklausīsies.

Vienmēr palaujos uz Dieva vadību

Māra Roznere,

ģimenes ārste:

Strādāju par ārstu 40 gadus, un tikai 16 gadus esmu kristiete. Savulaik uzskatīju, ka zinātne un medicīna spēj visu, ka tās atrisinās visas cilvēku problēmas. Tagad saprotu, ka zināšanas cilvēkiem dod Dievs – tā ir “gudrība no augšienes”, un nedrīkst būt tik lepnam un nicināt šo gudrību – profilaktiskās potes, medikamentus, operatīvu iejaukšanos utt. Dievs lieto ikvienu savu bērnu tajā darbā, kurā viņš strādā.

Savās darba gaitās vienmēr palaujos uz Dieva vadību, un bieži jūtu, kā man tiek norādīts uz lietām un apstākļiem, kur būtu jāpievērš vairāk uzmanības, māca saprasties ar cilvēkiem. Atceros kādu gadījumu, kad iegriezies aktīvajā vizītē apmeklēt slimu bērnu, ar kuru viss it kā bija kārtībā. Iepriekšējā dienā jau biju viņu apskatījusi, arī medmāsa gāja pie viņa divas reizes dienā izdarīt injekcijas, un tomēr izjutu savādu nemieru. Šķita, ka Dievs man liek iegriezties un apskatīt šo bērniņu vēlreiz. Kaut arī tajā dienā bija daudz darba, izlēmu ieiet šajā mājā, un izrādījās, ka īstajā brīdī. Bērnam atklājās smaga infekcija, kura varēja beigties ar nāvi dažu stundu laikā!

Dievs mani ir ielicis šajā darbā

Alberts Baiks,
SIA Vidzemes slimnīca Valkas nodaļas ausu, kakla un deguna ārsts:

na ārsts:

Pirms vēl piederēju adventistu draudzei, 30 gadus strādāju par anesteziologu. Bija tādas operācijas, kur ķirurgs secina, ka tālāk operēt nav vērts, šuj visu ciet un ir pilnīgā pārliecībā, ka pacients no anestēzijas pat vairs neuzmodīsies, tomēr visiem par milzīgu brīnumu notiek pretējais, un cilvēks dzīvo. Un bija arī tādas operācijas, kur tiek izdarīts viss iespējamais, tomēr mēs šo pacientu pazaudējam. Tā mani radās pilnīga pārliecība, ka visu vada un nosaka kaut kas augstāks par cilvēku. Pie šīs pārliecības es tuos arī šodien. Pirms dodos pie smagāk slimiem pacientiem, pielūdzu.

Nesen man bija saruna ar kādu sievieti, kuras veselības problēmu cēlonis bija smēķēšana un alkohols. Es veltīju ļoti daudz laika, lai izskaidrotu veselīga dzīvesveida nozīmīgumu, jo kāda nozīme ir medikamentiem, ja viņa tupinās dzīvot pa vecam?

Esmu pārliecināts, ka šajā darbā mani ir ielicis Dievs, un es ar to kalpoju. Viņš mani lieto savā dziednieciskajā kalpošanā. Tāpēc man ir ļoti skumji, kad iznāk saskarties ar atsevišķiem vecāka gadagājuma kristiešiem, kuri saka, ka pie ārsta neies, jo viņus dziedinās Dievs. Tik daudz ir gadījumu, kad savlaicīgi neatnāk, un kad beidzot atnāk, tad ir jau par vēlu.

rāda lietotais grieķu vārds) un nevis jau uz konkrētu rezultātu. Tātad draudžu vadītāji par kādu personu izlūdzas īpašu Dieva uzmanību. Līdz ar to es šeit vairāk saskatu kristieša uzticēšanos Dievam. Dievam, kurš dziedināšanu var veikt arī ar medicīnu starpniecību.” Un tomēr, pārrunājot šo jautājumu ar ārstiem- kristiešiem, nākas dzirdēt, kā viņi ne bez kauna sajūtas stāsta par kristiešiem, kuri atsakās no medicīnas palīdzības un vairāk uzticas dažādām netradicionālām un „dabīgām” ārstēšanas metodēm.

Pirms kāda laika Latvijā viesojās Alans Hendisajds, Adventistu Baznīcas Ģenerālkonferences Veselības kalpošanas vadītājs, pēc izglītības ārsts – pediatrs, un Pīters Lendless, Ģenerālkonferences Veselības kalpošanas vadītāja palīgs, pēc izglītības kardiologs, bet nodarbojoties arī ar jautājumiem par alkohola un narkotiku atkarību. AV izmantoja izdevību uzzināt viņu viedokli šajā problēmā:

Alans Hendisajds: „Kad cilvēkiem ir fiziskas slimības, mēs vienmēr esam par to, ka ir jāapmeklē atbilstošā veselības ārstēšanas iestāde. Tāpat mēs vienmēr skaidrojam, ka cilvēkiem ir jāizmanto zināmas un pārbaudītas terapijas metodes. Mēs mācām, ka ir jālieto nepieciešamās zāles un jāpilda nozīmētie terapijas kursi, kuri ir zinātniski pamatoti un pārbaudīti. Jūs minējāt vārdu alternatīvs, bet mēs vienmēr esam par racionālām un pārbaudītām ārstēšanas metodēm. Ja kāda ārstēšanās nav racionāla vai zinātniski apstiprināta, tad tā ir iracionāla, tāpēc mēs vienmēr aicinām cilvēkus izvēlēties vislabāko, drošāko un pārbaudīto ārstēšanu, kas arī ir tradicionālā medicīna.”

Pīters Lendless: „Tā ir neapgāzama patiesība, ka ja mēs dzīvotu tīru un veselīgu dzīvesveidu, tad ļoti daudz

slimību, kurām ir pakļauta cilvēce, nebūtu. Piemēram, sievietēm, kuras nelieto alkoholu, risks saslimt ar krūts vēzi samazinās par 50 procentiem. Ja mēs nesmēķējam, risks saslimt ar plaušu vēzi samazinās par 95%. Citiem vārdiem, mēs varam samazināt saslimšanas risku, izvēloties pareizu dzīvesveidu. Tāpat svarīgas ir pavisam ikdienišķas lietas, piemēram, pilnvērtīga atpūta. Tāpat ja esam, piemēram, saaukstējušies, tad vienkāršas inhalācijas mājas apstākļos var ļoti labi palīdzēt mums atbrīvoties no simptomiem. Tātad ir daudz vienkāršas lietas, kuras varam darīt, neejot pie ārstiem.

Tomēr ir ļoti būtiski uzsvērt, ka ir slimības, kuras mēs ļoti pazīstam kā nāvējošas, kuras progresēs un nogalinās, un ar kurām var saslimt daudzi vai pat ikviens cilvēks. Šajos gadījumos ir nepieciešama īpaša ārstēšana. Piemēram, ja cilvēkam ir bakteriālā pneimonija, ir ļoti nesaprātīgi nelietot antibiotikas. Ja kādam ir paaugstināts asinsspiediens un iespējams infarkts, tad ir jālieto medikamenti, kas samazina asinsspiedienu. Tā ir sabalansēta pieeja veselības jautājumam. Mums ir jāzina slimības diagnoze un kāda ir vēlāmā ārstēšana. Mums nav jāārstē krūts vēzis ar zemes taukiem, jo ir skaidrs, ka tas nepalīdzēs.”

Draudzes mediķi sanāk kopā

Zīmīgs notikums bija šogad 27. septembrī notikušī pirmā adventistu Latvijas draudžu medicīnas darbinieku sanāksme Rīgā. Tā vien šķiet, ka arī mūsu mediķi beidzot nolēma skaļi pateikt, ka viņiem ir svarīga loma kopējā draudzes veselīgā dzīvesveida misijā. AV iztaujāja pasākuma iniciatoru, Paula Stradiņa klīniskās universitātes slimnīcas Krūts slimību centra vadītāju Arvīdu Irmeju:

„Impulsu domai, ka vajadzētu

VESELĪBAS KALPOŠANAS NODAĻAS PLĀNI, IEROSINĀJUMI UN NĀKOTNES VĪZIJA

- Viens no svarīgākajiem veselības misijas kalpošanas nodaļas plāniem ir iepazīstināt katru draudzes locekli ar veselīga dzīvesveida likumiem;
- Veselības misijas kalpošanas nodaļas padomes izveidošana Latvijas mērogā palīdzētu darbu veikt koordinēti;
- Tuvojas vēlēšanas, tādēļ lūgums katras draudzes amatpersonām ievēlēt veselības kalpošanas nodaļas vadītāju vai atbildīgo personu par šiem jautājumiem;

tāju vai atbildīgo personu par šiem jautājumiem;

- Vērojot pašreizējo veselības misijas darba straujo attīstību mūsu draudzēs, rodas nepieciešamība pēc kvalitatīvas kalpošanas šajā jomā, tāpēc ir plāns apmācīt darboties gribošus un spējīgus darbiniekus veselības misijas kalpošanā;
- Izveidot rokasgrāmatu veselīga dzīvesveida izstāžu rīkošanai, kā arī

veselības klubu organizēšanai un vadīšanai;

- Latvijas mediķu konferencē izskanēja doma izveidot Latvijas adventistu mediķu asociāciju;
- Veicināt sadarbību starp mediķiem un veselības entuziastiem;
- Veicināt pieredzes apmaiņu starp draudzēm veselības misijas kalpošanas jomā.

sasaukt kopā visus mūsu draudzes medicīnas darbiniekus, deva tieši šo divu iepriekšminēto brāļu no Ģenerālkonferences vizīte Latvijā. Viņi ieteica divas lietas. Pirmkārt, ka draudzes mediķiem noteikti vajadzētu ciešāk sadarboties ar veselības kalpošanas entuziastiem, padarot šo kalpošanu efektīvāku. Otrkārt, ir lietderīgi organizēt kādu mediķu apvienību vai vismaz regulāru kopā sanākšanu, lai šos draudzes resursus varētu labāk pārziņāt un izmantot.” Konferences gaitā prezentācijās izskatīja domas, ka mūsu valstī ir maz veselīgu dzīvesveidu popularizējošas organizācijas, un tāpēc draudzei vajadzētu nopietnāk iesaistīties šajā darbā. Tika runāts gan par veselības kalpošanas semināriem, kuros mediķi varētu tikt pieaicināti kā lektori, jo profesionāla teiktajiem vārdiem ir

daudz lielāks iespaids uz auditoriju, gan arī izskanēja ideja par draudzes locekļu iesaistīšanos brīvprātīgo kustībā laikā, kad slimnīcās trūkst darbinieki, palīdzot kā kurjeriem. Tāpat tika runāts par to, kā ārsti savā darbā vairāk varētu ielikt kristīgo pārliecību, lūdzot par pacientiem, stāstot viņiem par veselīgu dzīvesveidu un liecinot par Kristu. Savā pieredzē dalījās arī ģimnāzijas pasākuma viesis, acu ārsts no ASV Artūrs Ģībels (interviju ar viņu var lasīt šajā numurā), kurš turpmākajās dienās vadīja lekcijas Rīgas 7. draudzes telpās. Konferencē piedalījās un par savu vīziju klātesošiem mediķiem stāstīja tikko ievēlētais Adventistu draudžu savienības Veselības nodaļas vadītājs, mācītājs Agris Bērziņš. Viņa pārdomas esam izcēlušī atsevišķā tekstā. Tāpat arī lasiet dažu konferencē klātesošo

mediķu viedokļus par viņu pieredzi un darba nozīmi no draudzes veselības kalpošanas skatu punkta.

Kopīgi un līdzsvaroti

Veselības kalpošanai ir jānotiek, ievērojot profesionāli līdzsvarotu pieeju katram jautājumam. Tāda ir arī Ģenerālkonferences Veselības kalpošanas vadītāja palīga Pītera Lendlesa pārliecība:

„Es domāju, ka tieši pēdējos desmit gados ir mainījies viens ļoti būtisks uzsvars veselības kalpošanā, un tas ir uzsvars uz mūsu Kunga žēlastību. Mēs tiekam glābti žēlastībā, nevis pēc ēdiena, kas ir uz mūsu šķīvja. Tāpēc mūsu uzsvars ir uz brīnišķīgo veselības kalpošanas vēsti, kas ir ļoti līdzsvarota, praktiski īstenojama un kura vienmēr ir saistīta ar Jēzus Kristus žēlastību un mīlestību.”

Veselības misijas kalpošana – Dieva aicinājums

Uzticot savu dzīvi Visvarenā rokām, Dievs aicina kalpot, sekot Viņa piemēram Lielā Ārsta pēdās! Mateja 14:14 „Un Jēzus izgājis redzēja daudz ļaužu, un Viņam sirds iežēlojās par tiem, un Viņš dziedināja viņu neveselos.”

Agris Bērziņš,

Adventistu draudžu savienības veselības kalpošanas vadītājs:

Šī pasaule ir slimību un slimnieku pārpilna.

Pēc Sabiedrības veselības

agēntūras ziņām, Eiropas Savienības valstu vidū Latvijā ir vissliktākie veselības stāvokļa indikatori gan vīriešiem, gan sievietēm. Cilvēki meklē palīdzību. Vai mēs spējam viņiem palīdzēt?

Šajā laikā Dievs Septītās dienas adventistu draudzei ir devis vienreizēju dzīvesveida un veselības programmu. Dievs, kas ir radījis cilvēku, ir devis veselības likumus, kurus ievērojot mēs varam dzīvot pilnvērtīgāku dzīvi, vēlas būt ne tikai mūsu Lielais Ārsts, bet arī veselīga dzīvesveida instruktors.

Veselības kalpošanas darbs ir nepieciešams! To grāmatā *Medical Ministry*, apstiprina arī Elena Vaita: “Medicīniskā misijas kalpošana ir evaņģēlija ievaddarbs. Tas parāda evaņģēlija praktisko pusi un atspoguļo Kristus iejūtību. Šis darbs ir ļoti vajadzīgs un, galvenais, pasaule tam ir atvērta.”

„Patiesai veselības misijai ir Debesu izcelsme.”*

Kāds tad ir patiesais veselības misijas

darbs? Šo jautājumu gribētu apskatīt trīs lielo principu gaismā.

MOTĪVI Jēzus – lielais veselības misionārs mums ir atstājis piemēru. Tas, kurš seko Viņa pēdās, kalpos mīlestības skubināts. Motivācija nav nauda vai cieņa, bet gan īsta, pašizliedzīga mīlestība.

METODE Veselības misionārs ir ieinteresēts mazināt cilvēku sāpes. Bet vēl vairāk viņš ir nodarbināts ar uzdevumu, savienot cilvēku dzīvi harmonijā ar dabas likumiem, kurus viņš uzskata par Dieva likumiem. Veselības misionārs ir skolotājs, kurš vada pie veselīga dzīvesveida pamatprincipiem, māca veselības likumus un aicina tiem paklausīt. Arī šeit Kristus mums ir kā piemērs – “Dziedinot sirgstošos, Kristus viņus brīdināja: “Negrēko vairs, lai tev nenotiek kas ļaunāks.” (Jāņa 5:14)

MĒRKIS Patiess veselības misionārs nerūpēsies tikai par cilvēka ķermeni. „Mums jāatceras, ka ārstnieciskās misijas mērķis ir norādīt visiem ar grēku slimajiem vīriem un sievietēm uz Golgātas Vīru, kas nes pasaules grēkus...” *Kristus dziedinošā kalpošana*, 91. lpp. Lūk, ceļš, pa kuru Kungs vēlas vadīt katru patiesu veselības kalpotāju, lai vēl daudziem cilvēkiem palīdzētu nonākt pie Pestītāja.

Ja Tu jau kalpo vai gatavojies kalpot veselības misijas darbā, tad izvērtē savus motīvus, metodi un mērķi. Vai es kalpoju pašizliedzīgas mīlestības dzīts? Kas mani vairāk nodarbina – cilvēku dzīves savienošana ar dabas likumiem vai slimību simptomu mazināšana? Vai mans augstākais mērķis veselības kalpošanā ir dvēseļu mantošana Kristum un viņa vēstij? Un vai programma, pēc kuras es vados, sagatavo cilvēkus, Jēzus atnākšanai?

Sāksim jau šodien

Katrā draudzē aicinu turpināt vai no jauna uzsākt veselības kalpošanu!

Nemot vērā, ka veselības kalpošanas nodaļa Latvijā ir pavisam jauna, lūdzu jūs sūtīt un izteikt savus ierosinājumus, vajadzības un to, ko vēlaties sagaidīt no veselības kalpošanas nodaļas. E-pasts: agris.b@inbox.lv, tālrunis: 28358532

Nobeigumā daži teikumi pārdomām: “Viss, kas veicina fizisko veselību, veicina arī stipru prātu un līdzsvarota rakstura attīstību. Bez veselības neviens nevar pilnīgi izprast vai izpildīt savus pienākumus pats pret sevi, citiem cilvēkiem vai pret savu Radītāju.” *Audzinašana*, 199. lpp.

Novēlu visiem stipru garīgo un fizisko veselību un svētīgu kalpošanu!

* *Medical Ministry*, 24. lpp.

Aidis Tomsons,
žurnālists, AV ziņu redaktors.

Negribu nomirt nožēlojami

Septembra beigās un oktobra sākumā Latvijā vairākas dienas ciemojās viens no pasaulē atzītiem oftalmologiem, praktizējošs lāzerķirurģijas un kataraktas speciālists dr. Artūrs Gībels no ASV. Rīgā notika starptautiska acu ārstu konference, kurā viņš uzstājās ar lekciju.

Savukārt Rīgas 7. draudzē vairākas dienas viņš stāstīja par to, kā dzīvesveids ietekmē redzi un visiem zināmās acu slimības. Pēc vienas no šādām lekcijām AV viņu aicināja uz interviju.

Pastāstiet, lūdzu, par sevi. Un kāpēc jūs atbraucāt uz Latviju?

Esmu acu ārsts, oftalmologs. Acu ķirurgs. Šī nav pirmā reize, kad esmu Rīgā. Es šeit biju pirms vairākiem gadiem, lai apmācītu Latvijas oftalmologus un acu ķirurgus. Latvijas ārsti mani uzaicināja lasīt lekcijas. Es jau vairākus gadus mācu citus ārstus, un šī ir viena no mana darba sastāvdaļām. Šajā reizē mēs runājam par transplantācijas operācijām. Es arī piedalījos ar runu Starptautiskajā acu ārstu konferencē, kas notika šeit, Rīgā. Un tā kā man bija Latvijā jāpavada vairākas dienas, es domāju – varbūt pēc visiem pasākumiem, brīvajā laikā

es varētu kaut ko izdarīt draudzes labā.

Tā bija jūsu ideja?

Jā, tā bija mana ideja. Jo es domāju, ka šī informācija (par veselīgu dzīvesveidu un tā ietekmi uz veselību) ir tik aizraujoša! Cilvēki nesaprot, cik tā ir aizraujoša. Daudzas lietas par slimību novēršanu mums ir labi zināmas, un daudzi cilvēki ir labāk informēti par mani, ja runājam par citām ķermeņa daļām. Es kā eksperts varu runāt par acīm. Taču, protams, patiesība ir tā, ka veselīgs dzīvesveids ietekmē pozitīvi it visu ķermeni.

Par to, ka ēšanai vai dzeršanai ir tieša ietekme uz redzi, tas daudziem tomēr ir jaunums. Vai pasaulē tā ir zināma informācija?

Informāciju, kuru iegūstam, mēs lielākoties saņemam no lielu medicīnas preparātu ražotājiem. Mēs par dabas vielu labvēlīgo ietekmi zinām

līdz noteiktai pakāpei, jo to reklamē lielu uzņēmumu finansētās kampaņas. Rietumos tagad ir vērojama reklāma – daudz augļu un dārzeņu vienā lappusē, un apakšā rakstīts – lai šo visu apēstu, jūs varat paņemt tikai vienu kapsulu. Viņi mēģina mūs pārliecināt, ka kapsulas ir tikpat labas kā visi dārzeņi un augļi kopā. Bet tā tas nav.

Arī ārsti bieži izraksta kapsulas. Diemžēl viņi ignorē to, kas atklāts ļoti respektablos un rūpīgos pētījumos. Tie pierāda, ka ēdiens ir daudzvērtīgāks par kapsulām. Bet tāpēc, ka pacienti bieži grib tās lietot, ir vieglāk izrakstīt kapsulas. Jo ja teiksit, ka vajag vairāk ēst augļus un dārzeņus, pacienti nezinās, kā rīkoties. Tad ir jāsaka – ēdiet trīs banānus divreiz nedēļā vai arī divus burkānus divreiz dienā. Proti, pacienti sagaida precīzus norādījumus. Līdz ar to tas, ko es stāstu, nav tik plaši izplatīts. To ir grūti praktizēt.

Bieži vien cilvēki redz reklāmas, sāk

lietot kapsulas un domā, ka tagad ir atkarīgi no tām. Kompānijas apgalvo, ka viņu izstrādājumi ir veidoti no īpašiem produktiem, audzētiem īpašās saimniecībās. Un ja jūs gribat vislabāko veselību, jums ir jāpērk tikai manas kompānijas produkcija. Tad atklājas, ka viņu zāles ir ļoti dārgas. Daudzi cilvēki nevar tās atļauties. Bet viņi grib būt veselāki. Viņi tērē naudu, kas tiešām ir vajadzīga – piemēram, lielu daļu no savas pensijas. Bet labā ziņa ir tā, ka augļi un dārzeņi ir pieejami jebkur. Un pētījumi, kas ir veikti, nav veikti ar organiskām vielām, bet ar produktiem, kurus mēs varam nopirkt ikdienā. Daudzi domā, ka vajadzīgas ir organiskās vielas, taču pētījumi apliecina, ka parastais ēdiens, ja to lieto atbilstoši, ir visietekmīgākais un dod vislielāko labumu.

Jūs, tagad esot Latvijā un runājot ar Latvijas ārstiem, viņiem to stāstāt?
Jā.

Un ko viņi par to saka?

Daudzi nezina, ko ar šo informāciju darīt. Daži brīnās, vai es neesmu mazliet jucis (smejas). Pašiem ārstiem patīk dzert alu, smēķēt, ēst ceptus kartupeļus vai arī lietot jebko citu, kas nav veselīgi. Un viņi ir savu ieradumu vergi. Daži sacīto pārdomā. Es vēlos viņus iedrošināt.

Latvijas ārstiem ir svarīgi, ka viņi to dzird no cilvēka, kurš arī ir speciālists, kurš ikdienā nodarbojas ar pētījumiem. Tas, ko es varu izdarīt, es varu darīt viņiem zināmus pētījumu rezultātus. Jo tie ir ļoti pārliecinoši. Acu ārstu konferencē mana lekcija bija tieši par dzīvesveidu un acu slimībām.

Jūs ceļojat pa pasauli un stāstāt citiem par veselīgu dzīvesveidu. Tas ir jūsu darbs?

Patiesībā jau tas ir mans vaļasprieks (smejas)

Kāpēc jūs sākat interesēties par veselīga dzīvesveida tematiku?

Esmu uzaudzis adventistu ģimenē. Es gribēju būt vesels, gribēju būt gudrs, līdzīgi kā citi mani vienaudži. Kad tu redzi kādu ratiņkrēslā vai pārāk resnu, kuram jāstaigā ar kruķiem, tu negribi kādreiz pats tāds kļūt. Tu gribi būt aktīvs, skriet, kāpt kalnos utt. Es patiešām gribēju būt vesels un priecāties par savu dzīvi.

Daži saka – šā vai tā kādudien jāmirst,

tāpēc es gribu ēst savu saldējumu un priecāties par dzīvi šodien, jo visi reiz mīrsim. Kā var priecāties par dzīvi, ja neēd visus šos gardumus.

Bet problēma ir tā, ka ja tu ēdi visu un par sevi nerūpējies, tu nemirsti tikai agrāk, bet tu mirsti **NOŽĒLOJAMI**. Tā ir kā lēna nāve. Tu pamazām zaudē dažādas spējas, iegūsti invaliditāti. Un tas nav nekas jauks.

Faktiski pirms dažiem gadiem, domājot par sevi, es sapratu, ka es to nevēlos. Es runāju ar kādu ģimenes draugu, kurš bija slims jau vairākus gadus. Viņš stāstīja, kā viņa tēvs ātri ieguva lieko svaru, tad kļuva cukurslimnieks, viņam izveidojās augsts asinsspiediens, vēlāk sākās sirds problēmas un citas nelaimes. Es klausījos un sapratu – kā teikts Bībelē, šodien ir pestīšanas diena. No šodienas es sāksu par sevi rūpēties. Un kad man būs 55, 60 vai 65 gadi, es joprojām gribu baudīt dzīvi. Jo man ir izvēle dzīvot kā līdz šim, un 55

Dievs ir devis, ir tā, kas ir vajadzīga. Īpaši svarīgi tas ir tad, kad cilvēki kļūst vecāki. Viņiem vairs nevajag uzņemt tik daudz kaloriju, viņiem vairs nav tik liela muskuļu masa, un viņiem vajag barības vielas, kas ir atbilstošas. Gaļas ēdienos ir daudz kaloriju, bet pārāk maz vajadzīgo barības vielu, piemēram, vitamīnu un tamlīdzīgu vielu. Līdz ar to viņi jūtas paēduši, un liekas, ka ir labi, bet patiesībā organisms cieš no vajadzīgo vielu trūkuma. Pētījumi rāda, ka ja viņi maina ēdienkarti un sāk lietot vairāk augļus un dārzeņus, viņu veselība uzlabojas un viņi vairs necieš no atsevišķu vielu trūkuma.

Ticīgie saka – vajag lūgt Dievu, un Viņš dziedinās. Kāpēc tā uztraukties par veselīgu dzīvesveidu?

Es par to neuztraucos, es to uzskatu par aizraujošu lietu. Jo kad es lasu Bībeli un redzu, ko pētījumi atklāj, es redzu, ka šie principi ir darbojušies

Ja esam miegaini un nejūtīgi, jo mūsu ķermenis ir slimīgs, tad nedzirdam, ko Dievs mums vēlas pateikt.

gadu vecumā jau mocīties ar slimībām, pavadīt mēnešus gultā un piedzīvot daudzas operācijas. Es to nevēlējos.

Kāpēc tik daudz cilvēku zina par to, kas ir veselīgi, un tomēr neīsteno dzīvē?

Es nevaru pateikt par citiem. Es varu pastāstīt par sevi. Es jau agri gribēju sākt dzīvot veselīgāk. Bet man vienmēr bija zemapziņā šaubas. Piemēram, es katru dienu dzirdēju tik spēcīgu vēsti – dzeriet daudz piena, lai būtu proteīns, citādāk jums būs vielu trūkums organismā. Un lai gan pētījumi apliecināja, ka piens nemaz tik veselīgs nav, man prātā vienmēr bija vieglas šaubas. Es biju arī lasījis, ko raksta Elena Vaita – ka pienāks laiks, kad Dieva ļaudis atteiksies no šīm lietām. Un es neesmu pārliecināts, vai šis laiks ir jau pienācis, vai tas būs vēlāk.

Daudziem ir šaubas. Bet kad es redzu pētījumu rezultātus, kas pēdējos gados ir tik pārliecinoši, un mēs zinām, ka daudzi pārtikas produkti ir tik piesātināti ar dažādām ķīmikālijām, toksīniem. Zivis, kuru organismā ir daudz vērtīgu vielu, pat tās kļūst toksiskas. Līdz ar to es sapratu, ka sākotnējā diēta, kuru

gadiem, kopš pasaules pirmsākumiem. Un es esmu arvien vairāk pateicīgs Dievam, ka Viņš deva mums norādes par ēdienkarti. Es lasu, kā viņš ieteica lietot augļus, graudus, riekstus un dārzeņus 1. Mozus grāmatā. Es lasu, kā Daniēls apņēmās stingri ievērot Dieva norādītos principus, nepiesārņot sevi ar sliktu ēdienu, un kā Dievs viņu šī iemesla dēļ pagodināja. Viņš bija tik gudrs un vesels! Viņš labi izskatījās un pārdzīvoja daudzus ķēniņus un pat valsts iekārtas. Un arī mums ir iespēja būt daudz saprātīgākiem, priecāties par savu smadzeņu darbību un domu vieglumu. Dievs ir teicis, ka mūsu miesa ir Svētā Gara templis. Arī E. Vaita raksta, ka veselības reformas mērķis ir dot iespēju Dievam uzrunāt mūs, lai mēs varētu būt jūtīgi pret viņa centieniem mūs aizsniegt un vadīt. Ja mēs esam miegaini, ja esam nejūtīgi, jo mūsu ķermenis ir slimīgs un mums ir jādomā par savu veselību, mēs nedzirdam, ko Dievs vēl mums vēlas pateikt. Es domāju, ka tā ir privilēģija būt veselam, labi justies un garšīgi paēst, jo Dieva dāvātais uzturs ir garšīgs.

Tatjana Tomsone,
AV galvenā redaktore.

Šis nav ceļa gals, bet sākums

Šādi vārdi ir izgriezti uz koka plāksnes pie Cēpes baznīcas ieejas. Daudziem adventistiem, kas kristījušies pēdējo 15 gadu laikā, vārdi „Cēpes baznīca” neko neizsaka. Toties vecākajiem draudzes locekļiem Liezēres baznīcīņa, kā to biežāk bija ierasts saukt, saistās ar mīlām atmiņām. Padomju laikos tas bija viens no retajiem dievnamiem, kuru cēluši paši adventisti un kurā arī represiju laikos drīkstēja pulcēties. Paradoksāli, bet līdz ar brīvības atnākšanu jau 15 gadus šī baznīcīņa, koka arhitektūras piemineklis, stāv tukša...

Nav nemaz tik viegli atrast Cēpes baznīcu. Latvijas kartēs to var sameklēt – kā nekā arhitektūras piemineklis –, bet ceļa, pa kuru piebraukt, kartēs nav! Tas bija 20. septembris. Braucot pa ceļu, kurš kļuva arvien šaurāks un neizbrauktāks, likās, vai tiešām esam pareizā vietā? Un tad pēkšņi ieraudzījām daudz mašīnu, tālumā dzeltenu nojumi un daudz ļaužu. No Rīgas, Cēsīm, Madonas, citām vietām visi bija ieradušies, lai piedalītos neparastā pasākumā – Cēpes baznīcas atdzimšanas dievkalpojumā.

Likās neticami, ka baznīca, kas jau tik daudz gadus stāv tukša, joprojām ir tik apkopta. „Labais gariņš” vārdā Gaida visus šos gadus ir turpinājusi baznīcu kopt, ik nedēļu pirms saulrieta tā ir izmazgāta, iekurināta...

Visi atbraukušie saņēma tādu kā ieejas biļeti ar vārdiem no Cefanjas 3:17: „... Tas Kungs, Tavs Dievs, ir pie tevis... Viņš priecāsies par tevi, būs pret tevi mīļš, tev piedos un skaļi izpaužīs savu prieku par tevi.”

Baznīcā šoreiz vietas nepietika. Gandrīz pusei nācās palikt ārpus durvīm un klausīties notiekošo skaļrunī. Dievkalpojuma lielāko daļu bija iespēja kopā slavēt Dievu, dziedot līdzī Cēsu „Sadraudzības” draudzes slavēšanas grupai. Draudzes mācītājs Jānis

Mucenieks savā uzrunā aicināja uz aktīvu Dieva vēsts sludināšanu. Viņš stāstīja par vienu vīru Austrālijā, kurš bija apņēmis katru dienu iziet uz ielas un 10 cilvēkiem uzdot jautājumu: „Vai tu nokļūsi debesīs vai ellē?” Tā viņš bija darījis 40 gadus, bet, paliekot vecs un nespēcīgs, pārdzīvoja, vai viņa sludināšanai bijusi kāda jēga. Pārsteidzoši, vairāki desmiti tūkstoši pēc šī vīra uzdotā jautājuma bija aizdomājušies par dzīvi un atraduši ceļu pie Dieva.

Ļaudīm bija iespēja pārdomāt, kāpēc Cēpes baznīcīņa stāv tukša. Visi klātesošie saņēma krāsainas lapas ar aicinājumu šādā vai citādā veidā atbalstīt pasākumus Cēpes baznīcā: ziedot baznīcas remontam, atbalstīt pasākumus un lūgšanu nometni 2009. gada vasarā. Bet vienā no lapām bija aicinājums reizi dienā, reizi nedēļā vai reizi gadā aizlūgt par šiem projektiem un cilvēkiem.

Runāja gan Adventistu Baznīcas bīskaps, gan no Baltijas ūnijas. Bet pēc dievkalpojuma visi bija aicināti iegriezties zem dzeltenās nojumes (kuru es pieminēju raksta sākumā), lai nobaudītu gardumus, dzērienus un aprunātos viens ar otru. Bija arī skaista sabata noslēguma lūgšana, visiem sadodoties rokās lielā aplī. Kā radās šī

Kā radās šī ideja?

Līga Ruttule,

Cēsu "Sadraudzības" draudze:

Braucu mājās no Aglonas un nākošajā dienā visu laiku domāju, cik labi būtu, ja arī adventistiem būtu tāda vieta, kur vienu

reizi gadā satikties; vieta, kur notiktu tāda kā atdzimšana; kur notiktu semināri, nometnes. Un pēkšņi atcerējos, ka mācītājs Jānis Mucenieks un viņa sieva Gunta stāstīja par pamestu baznīcu dziļi laukos Liezēres pagastā.

Es satiku Jāni un Guntu un teicu, ka vajag organizēt Centru, ka būtu jauki, ja mums būtu īpaša vieta, kur visiem satikties. Jānis atbildēja: labi, tad vajag sarīkot Cērpes baznīcas atdzimšanas dievkalpojumu. Viņš atšķīra plānotāju un jautāja – kurš datums būtu labs, 20. septembris? – Jā! – es atteicu. Tiklīdz varēju, devos viena uz Liezēri, lai apskatītu baznīcu. Piebraucu un jutu – jā, tā ir tā vieta, ko Dievs devis, kur viss notiks, tieši tāda vieta, kādu biju iedomājusies!

Iepazinos ar Gaidu, apskatīju baznīcu, tās apkārtni. Domāju par to, ka baznīca ir tukša, ka ir vajadzīgas īpašas lūgšanas pirms atdzimšanas dievkalpojuma. Kad par to stāstīju vēlāk Jānim, viņš ieminējās, ka mēs varētu svētdienas lūgšanas pārcelt uz Cērpi. Tā radās plāns, ka vajadzētu uzaicināt uz dievkalpojumu arī vietējos iedzīvotājus. Māris Šusts sagatavoja ielūgumus.

Nākošreiz braucu atkal viena pati, bija sarunāts, ka jāiebrauc arī pie pagasta priekšsēdētāja. Pie veikala un pagasta sludinājuma dēļa izliku plakātus, jau tad vietējie iedzīvotāji nāca klāt, skatījās un jautāja, kas tad te tagad notiks?

Gaida Brinbauma

Lūgšanu svētdiena

Pienāca lūgšanu svētdiena, mēs devāmies uz Liezēri. Uzzinājām, ka ekskursijā no Rīgas brauc adventisti un viņu draugi no dažādām draudzēm, un bija sarunāts, ka viņi iebruks arī paskatīties Cērpes baznīcu. Lielākais brīnums un pārsteigums mums bija, ka tieši 15:00, piebraucot pie baznīcas un izkāpjot no mašīnām, ieraudzījām, ka pa lauku ceļu piebrauc milzīgs, dzeltens autobuss, izbirst kādi 50 cilvēki, vesels pūlis, un es saprotu, ka tas ir Dieva apsolījums, ka šī ir tā vieta, kur

Dievs aicinās cilvēkus no visdažādākām vietām.

Kad visi bija izkāpuši, autobusa šoferis izlēma, ka viņam jānobrauc no ceļa, lai apgrieztos, un mēs redzējām, kā autobuss iegrimst...

Visi tika aicināti iekšā baznīcā, Druvis Gredzens deva vārdu Ērikam Galeniekam uzrunai. Pēc svētrunas es dažos vārdos pastāstīju, kā Dievs mani bija uzrunājis saistībā ar šo vietu, ar baznīcu, izstāstīju par savu lūgšanu, lai Dievs atsūta tādus cilvēkus, kuriem nekur nav jāsteidzas, kuri var lūgt un iet misijā uzrunāt vietējos iedzīvotājus. Pēc tam dziedājām dziesmas. Cilvēki sāka uztraukties, klusi sarunāties, ka vajagot beigt, lai autobusu varētu izstumt un doties tālāk. Ja jau jādodas projām, tad aicināju visus doties, sastāties aplī ap autobusu un vienoties visiem kopīgā lūgšanā, lai Dievs izceļ autobusu.

Šoferis gulēja un raka, ņēmās ar domkratu, bet visi lūdza. Tad zem riteņiem sameta kaut kādus žagarus, šoferis iedarbināja motoru, un autobuss lēni un līgani izbrauca no pļavas atpakaļ uz ceļu. Tas patiesi bija īsts Dieva brīnums, jo pirms tam, kad apstaigāja autobusu, vīri secināja, ka nepieciešama kāda tehnika, ar ko to izvilkt. Pēc pateicības lūgšanas viņi aizbrauca.

Misija

Uz Cērpi jau iepriekš bija uzaicināta Madonas un Ērgļu draudze, lai varētu doties misijā. Sadalījāmies pa pāriem un sarunājām, pa kuru ceļu katrs dosies, paņēmām līdzi ielūgumus un brošūriņas un devāmies ceļā, vienojoties atkal satikties pēc 2 vai 3 stundām tepat ārā pie Cērpju baznīcas. Kad atkal visi satikāmies, bija jau tumšs, stāvējām ārā pie baznīcas aplī un pateicāmies Dievam par piedzīvoto, lūdzām, stāstījām, kā kuram gājis. Pēkšņi sāka stipri līt lietūs, noplaisnāja zibens. Nodomāju, kas notiks? Tas bija kā milzīgs pārdzīvojums, visi stāvēja un nevienam pat prātā nenāca kaut kur skriet, lai paslēptos no lietūs.

Kādas ir tālākas ieceres attiecībā par Cērpju baznīcu? Ir ieplānots Svētā Vakarēdiena dievkalpojums janvāra sākumā un jūlija mēnesī lūgšanu nometne.

Līgas Ruttules stāstījumu pierakstīja Daiga Purina, Cēsu „Sadraudzības” draudze

Īsa Cērpju baznīcas vēsture

Skaistā pakalniņā Madonas rajona Liezēres pagastā tika uzcelta un 1936. gadā iesvētīta Liezēres draudzes baznīciņa.

Trīsdesmito gadu sākumā Liezēres pagasta „Cērpju” mājās pulcējās apmēram 70 apkārtējo sētu ļaudis, kuros bija pamodusies interese par adventes vēsti. Kādā no šīm sanāksmēm radās ideja par baznīcas celšanu. „Cērpju” saimnieks Ansons dāvināja pūrvieta zemes. Apkārtējie kaimiņi deva kokmateriālus. Nedaudz līdzekļu piešķīra Latvijas draudžu savienība. Drīz uzkalniņā netālu no „Cērpju” mājām pacēlās gulbūve.

1946. gadā, kad padomju varas iestādes sāka reģistrēt reliģiskās organizācijas, Adventistu draudze Madonas rajonā tika reģistrēta ar telpām Liezēres „Cērpos”. Baznīciņa daudzus gadus ir kalpojusi

draudzes vajadzībām. Astoņdesmitajos gados, pateicoties Jāņa Zariņa iniciatīvai, tika izremontēta baznīciņas iekšpuse, kā arī piebūvēta priekštelpa.

Tagad laiki mainījušies. Draudze nodibinājusies Madonas pilsētā, kur tā arī pulcējas. Liezēres baznīciņas blakusēkā vēl aizvien dzīvo Gaida Brinbauma, kas ar apbrīnas cienīgu mīlestību uztur sakoptu baznīciņas apkārtni. Bet baznīciņa tagad draud sabrukt, jo ir nolietojies skaidu jumts. Apkārtējie iedzīvotāji, kuru tēvi un vectēvi dāvināja kokus baznīciņas celšanai, vēro, kā draudze izturēsies pret ēku, kura tik ilgi kalpojusi par svētību apkārtnē. Ja tiktu atjaunots jumta skaidu segums, nams varētu stāvēt vēl 100 gadus. To var izmantot jauniešu vasaras nometnēm vai citiem gadījuma rakstura pasākumiem. Cik man zināms, vismaz divi pāri šo telpu jau ir izvēlējušies savu laulību iesvētīšanai...

No E. Čerņevska rakstītā „Adventes Vēstis” 1998. gada februārī.

Mācītāja Valda Zilgalvja
svētruna

„Es esmu pie jums ik dienas”

Jebkuras organizācijas panākumi ir tieši proporcionāli tās misijas svarīgumam un tās spējai palikt fokusētai uz šo misiju.

„**B**et Viņa vienpadsmit mācekļi nogāja uz Galileju, uz to kalnu, kur Jēzus tiem bija pavēlējis. Un, kad tie Viņu redzēja, tie nokrita Viņa priekšā ceļos, bet citi šaubījās. Un Jēzus piegāja pie tiem un uzrunāja tos, sacīdams: “Man ir dota visa vara debesīs un virs zemes. Tāpēc ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis. Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam.” (Mateja 28:16-20)

Mācekļu dzīvē bija sācies jauns posms. Viņi tikko bija pārdzīvojuši Jēzus krusta nāvi, viņi bija arī dzirdējuši un redzējuši, ka Kristus ir augšāmcelies, viņi bija satikušies ar augšāmcelto Kungu, bet tas nebija viss. Kā mēs redzam, Kristus aicināja savus mācekļus uz īpašu satikšanos. Tas vairs nebūs Jeruzalemē, Jūdejā, bet gan Galilejā, uz kalna. Ebreju valodā kalns ir *tabor*. Ja mēs runājam par Tabora kalnu, kuru šodien tā sauc, tad zini, tas ir tas pats apskaidrošanas kalns, kur Kristus kādreiz īpašā veidā tika parādīts savā godībā pirms krusta nāves. Toreiz tur varēja uzkāpt tikai trīs no divpadsmit mācekļiem. Tagad tur kāpj 11. Tagad viņi ir sagatavoti.

Šis kalns no Jeruzalemes bija apmēram tikpat tālu, cik no Saldus līdz Rīgai. Lai tur aizietu, vajadzēja vismaz pāris dienas. Mācekļiem tas bija laiks, kad viņi varēja būt kopā un visu pārrunāt. Bija notikušas divas lietas – krusta nāve un augšāmcelšanās. Pirms tam bija divi cilvēki, kuri bija gatavi mirt ar Kristu.

Viens bija Pēteris un otrs – Toms. Bet tad, kad Kristu sita krustā, kas notika ar šiem abiem drošminiekiem? Pēteris, stāvot tiesas namā, trīs reizes pateica, ka Jēzu nepazīst. Kas notika ar Tomu? Toma ticība tā bija iedragāta, ka pēc Kristus augšāmcelšanās, viņš sacīja – ja es nelikšu savu pirkstu Viņa rētās, tad es neticēšu.

Mūsu garīgais ceļojums

Mūsu katra dzīve ir garīgs ceļojums kopā ar Kristu. Un arī mums nākas piedzīvot brīžus, kad mūsu priekšā Kristu sit krustā. Kad Viņu noliedz, kad cīnās pret Viņu. Un tad ir tā, ka mūsu ticība sāk šķobīties. Ja tas tā būtu palicis, ja nebūtu šis nākošais notikums, augšāmcelšanās, tad daudzi no mācekļiem būtu vispār zaudējuši savu uzticību Dievam. Tomēr Kristus ne tikai mira pie krusta, bet arī augšāmcelās.

Pēteris bija stipras gribas cilvēks, īsts zvejnieks, kurš bieži bija ticis galā ar ne vienu vien vētru. Viņam bija liela apņēmība. Viņš bija teicis – tajā ceļā, kur Tu, Kungs, iesi, es Tev iešu līdzi. Bet Kristus viņam sacīja – tagad tu vēl nevari, bet pēc tu varēsi. Un tad nāca piedzīvojums, kurā Pēteris redzēja, ka viņa cilvēcīgie spēki ir nepietiekoši, lai viņš varētu iet šo ticības ceļu.

Šo mācekļu dzīvē visu izmainīja augšāmcelšanās. Tagad viņi vienpadsmit iet kopā. Par Jūdu mēs zinām, ka viņš pakārās, viņš aizgāja savu ceļu. Bet vienpadsmit gāja kopā; arī Pēteris bija starp tiem, kuri atkal varēja kāpt kalnā, lai īpašā vietā tiktos ar Kristu. Nonākuši

noteiktajā vietā, viņi pamanīja, ka Jēzus ir tur. Viņi nokrita Jēzus priekšā ceļos un pielūdza. Tas liecina, ka viņi ne tikai pazina Jēzu, bet arī labi zināja, kas Viņš ir, ka Viņš ir Dievs, ka Viņš nav tikai cilvēks.

Tur ir teikts – „citi (oriģinālā – viņi) šaubījās.” Ja mēs pētām jaunākos šī grieķu vārda skaidrojumus, tad atrodam, ka tas nav parastais vārds, kas apzīmē šaubas. Šis vārds vairāk runā par kautrēšanos, par neziņu, par neizpratni. Mēs varam saprast, ka mācekļiem bija kauns par savu nespēku, par to, ka viņi nebija Jēzu godinājuši krusta brīdī. Viņi jutās necienīgi. Tāpēc uzreiz pēc šī vārda Kristus saka: „Man ir dota visa vara Debesīs un virs zemes.” Ja jūs sapratāt, ka jums nav šī spēka, šīs noturības un stabilitātes, tad atcerieties, ka man ir visa vara, man ir šis spēks. Un Es esmu kopā ar jums. Es jūs stiprināšu, Es jums palīdzēšu.

Te atklājas katrapatiesa Kristus mācekļa iekšējā cīņa ar šaubām un neziņu, cīņa starp paškritiku un ticību. Un tāpēc ir ļoti svarīgi zināt, ka Jēzus ir Kungs pāri visam. Es gribētu, ka mēs ikdienā sev šos vārdus atkārtotu atkal un atkal – „Es esmu pie jums ik dienas.”

Kristus tuvums

Tikai Kristus klātbūtnē, Kristus spēkā mēs kā draudze varam pildīt savu uzdevumu. Šajā uzdevumā nespēs iet tie, kas ir pašpārliecināti. Nekas tur neiznāks. Tāpēc Dievs pielaiž mums krusta notikumus, kad mēs redzam, ka visa mūsu lielā enerģija un iniciatīva pēkšņi sabrūk. Tie, kas paļaujas uz savu

spēku, tie piedzīvo neveiksmes. Bet tie, kas paļaujas uz Kristus spēku un tuvumu, tie iet no uzvaras uz uzvaru. Šajos vārdos mēs redzam cerību katram. Mēs katru dienu redzam notikumus un piedzīvojam lietas, kas var izsaukt šaubas, bet Kungs pazemīgo neatstāj. Viņš dod savas klātbūtnes piedzīvojumu, lai mēs savā ticības ceļā ietu tālāk. Ievērojiet vēl vienu lietu. Tajā brīdī, kad viņi bija šajā neizpratnē, ir sacīts, ka Jēzus pie viņiem piegāja. Te ir tā lielā atšķirība, kas mūs, kristiešus, atšķir no citām reliģijām. Mums nav jāiet gari svētceļojumi, nav Dievs jāmeklē aiz zvaigznēm, bet Dievs nāk pie mums, Viņš ienāk mūsu dzīvē.

Pilnīga uzvara

Bet man ir vēl kāds jautājums. Tur ir teikts: „Man ir dota visa vara debesīs un virs zemes.” Vai tad Kristus nebija Dievs pirms tam? Vai tad Viņam nebija vara arī pirms tam? Vai tad Viņš nerunāja Dieva Vārdu? Vai Viņš kā Dievs nepiedeva grēkus? Vai Viņš kā Dievs necēla augšā no nāves cilvēkus? Lasot Mateja evaņģēliju no sākuma, mēs atrodam, ka Gars aizveda Jēzu tuksnesī, lai Viņš tiktu velna kārdināts. Un tālāk ir teikts, ka vispirms velns liek pārvērst akmeņus par maizi, un no Jāņa evaņģēlija mēs redzam, ja tas notiktu, tad tauta Viņu celtu par ķēniņu. Otrs kārdinājums bija – parādi garīdzniekiem savu spēku, nolaidies no tempļa jumta, tad viņi uzskatīs Tevi par īsto vadītāju, un Tev nebūs ar viņiem problēmas. Bet bija vēl trešais kārdinājums – nometies manā priekšā ceļos, tad visa šī pasaule piederēs Tev. Vai Kristum nepiederēja pasaule? Piederēja! Bet sātans ir melu tēvs, viņš mums iestāsta, ka viņam pieder pasaule. Bet ar krusta nāvi sātana vara tika pilnīgi sagrauta. Līdz ar to Kristum ir gan Debesis, gan arī šī zeme. Pienāks brīdis, kad Viņš to tīrīs, un mēs turpināsim dzīvot uz šīs zemes, bet tā jau būs tīra.

Drošība ikdienā

Mēs bieži runājam par augšāmcelšanos kā par faktu, kas notika kaut kad agrāk, vai par faktu, kas notiks nākotnē, kad mēs celsimies augšā no nāves. Tas viss ir pareizi, bet ar augšāmcelšanos nāk vēl kas līdzīgs. Jēzu nekas nespēja noturēt kapā. Un šo augšāmcelšanās spēku Viņš novēl arī draudzei. Nekas nespēj jūs atturēt no tā ceļa, kuru Viņš jums ir novēlējis. Jūs varat droši iet uz priekšu. Viņam ir visa vara. Viņš var cilvēkus pārveidot, viņš var paņemt

Saulu un darīt par Pāvilu. Tas parāda, ka mums nav jānodarbojas ar kļūdu meklēšanu citos. Ja mēs redzam kādas nepilnības, mēs zinām, ka mums ir Dievs un Viņam ir visa vara, un kas tad mums jādara? Mums jālūdz, lai Dievs darbojas pie šī cilvēka.

Kristus Bībelē ir nosaukts par augsto priesteri. Mums nevajag citus priesterus. Mums nevajag cilvēkiem uzticēt savu bēdu stāstu, mēs to varam uzticēt Dievam. Viņš ir bijis jauns tāpat kā mēs. Viņš ir bijis bērns. Viņš ir bijis pieaudzis cilvēks. Viņš visu labi saprot, kas šeit uz zemes notiek. Viņš zina arī mūsu vājības, mūsu kļūdas. Jūs varat

ražas novākšanu. Viņi noklausījās vieslektoru par visefektīvākajām metodēm, uzasināja izkaptis, saēlloja traktor-us un... aizgāja mājās. Pēc nedēļas viņi darīja tāpat. Klausījās, apspriedās, kārtoja lietas, saēlloja traktor-us un... aizgāja mājās. Un vēl pēc nedēļas atkal tāpat. Kristiešiem reizēm iet līdzīgi. Kristus saka – redzi, druvas ir baltas. Tikai trūkst plāvēju. Tāpēc ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas. Tie, kas jūtas necienīgi, tie to var darīt. Kas ir tālu no pilnības, arī tie to var darīt. Kristū mēs visi esam aicināti.

Jebkuras organizācijas panākumi ir tieši proporcionāli tās misijas svarīgumam

Ja Dievs būtu devis evaņģelizācijas uzdevumu Coca-Cola kompānijai, tad droši vien tas būtu jau izpildīts.

bez bailēm pieiet pie Dieva troņa un izstāstīt savu bēdu stāstu.

Ejiet un dariet

Un beidzot šie noslēdzošie vārdi – dariet visas tautas par mācekļiem. Bieži vien mēs gribam tikai kristīt, bet te galvenais uzvars ir – dariet par mācekļiem. Ko tas nozīmē? Vispirms parādīt cilvēkiem, kas ir Kristus. Kāds ir Kristus. Tas ir svarīgākais darbs. Pēc tam nāk kristīšana un mācīšana. Bet ja mēs sākam ačgārni visu darīt, tad mēs cilvēku vienkārši aizbaidām prom.

Reiz lasīju līdztību par fermeriem, kas rudenī sapulcējās kopā, lai apspriestu

un tās spējai palikt fokusētai uz šo misiju. Un šajā kontekstā ir interesanti palūkoties uz „Coca Cola” kompāniju. 97% pasaules iedzīvotāju ir dzirdējuši par kokakolu. 74% ir redzējuši kokakolas bundžiņu vai pudeli. 51% ir nogaršājuši kokakolu. Bet kokakola pastāv tikai dažus gadu desmitus. Ja Dievs būtu uzdevis evaņģelizācijas uzdevumu „Coca Cola” kompānijai, tad droši vien uzdevums jau būtu izpildīts. Es tomēr domāju, ka mēs esam mācekļi, kuri ne tikai paši klausāmies un mācāmies, bet arī ejam pie cilvēkiem. Un pats skaistākais ir tas, ka Viņš ir ar mums ik dienas līdz pasaules galam.

Ko tev nozīmē lūgšana?

Inga Priede,
skolniece (17):

Es zinu, ka lūgšana ir visspēcīgākais ierocis uz pasaules. Sprotot to, ka tā īstenībā ir nenovērtējama iespēja un spēks, man vienmēr liekas, ka pazīstu šo spēku pārāk maz. Es gribētu, lai lūgšana man nozīmētu daudz vairāk, lai tā man

nozīmētu visu! Ir bijuši tādi brīži, kad lūdzot pārņēmis pilnīgs bezspēks, un vienīgā mana lūgšana palikusi: "Iemāci man lūgt tā, lai zinu, ka lūgšana neatsitas pret griestiem!" Bet visaizraujošākais piedzīvojums ir tad, kad pēc katras šādas šķietami visnozēlojamākās lūgšanas Tēvs ir iemācījis kaut ko jaunu par lūgšanu, un drīz vien visa ticība un lūgšana ir pilnas spēka kā nekad agrāk!

Man ir liels prieks, ka varu lūgt Dievu arī tādos veidos, kas man visādi citādi ir vismīļākie: dziedot un rakstot. Mana lūgšanu klade spēj stiprināt ticību katrreiz, kad es pašķirstu to. Reizēm tad ieraugu lūgumu, kurš ir atbildēts, bet tikai tad saprotu, ka tas ir atbildēts – biju pavisam piemirsusi, ka to lūdzu, vai arī Dievs to atbildējis tik nemanāmi (ne ar uguni no Debesīm, bet ar klusām, vienkāršām pārmaiņām). Citreiz, kad māc šaubas vai nogurums, uzduros kādai lūgšanai, kurā sirds plūdusi pāri neaptveramā priekā, slavā, ticībā. Lasot un atminoties tādu ticības piedzīvojumu, viss tiek atjaunots – var atkal celties un iet.

Arnolds Āriņš,
skolnieks (18):

Lūgšana manā dzīvē ieņem, varētu teikt, vienu no svarīgākajām lomām.

Pamazām apzinoties lūgšanu spēku Jēzus Vārdā, esmu secinājis, ka bez lūgšanas esmu bezspēcīgs. Tas ir brīnumaini, kā Dievs atbild uz lūgšanām. Atbildes uz

jautājumiem, ar dziedināšanu, aizsardzību, Dievs to visu man ir devis, slava Viņam!

Gribētos pastāstīt par gadījumu, kas bija nesen, kad bija saruna ar kādu nekristieti.

Runājoties ar šo nekristieti, sarunas nonāca līdz tam, ka, ja Dievs viņam dos kādu "lielu" zīmi nākamajā dienā, tad šis nekristietis ticēs, bet zīmi kā brīnumu bija jāpasaka man. Tā es šai personai lūdzu, lai uzgaida, kamēr pielūgšu, lai zinātu,

kas un kā ir ar šo zīmi. Es lūdzu, un nepārprotami prātā nāca rakstu vieta, kur Dievs sacīja, ka šai neticīgajai tautai vairs nebūs jaunu zīmju, kā vien tās, kas jau dotas.

Vienmēr Dieva atbildes nav patīkamas, kā šajā reizē.

Man sevišķu vai īpašu lūgšanu nav, bet no rītiem man patīk lūgt: "Tēvs, paldies, par jauno dienu, lūdzu, dod visu to, ko Tu vēlies man dot, un vadi, lai staigātu Tavās pēdās, to lūdzu Jēzus Kristus Vārdā. Āmen."

Zane Irmeja,
skolniece (18):

Lūgšana manā dzīvē ir ļoti svarīga sastāvdaļa, jo tas taču ir vislabākais veids, kā sarunāties ar savu brīnišķīgo Radītāju! Šajā vasarā Dievs man rādīja īpašus brīnumus un lika piedzīvot patiesi

lielas lietas caur lūgšanu, ka tā man šķiet neatņemama ikdienas sastāvdaļa. Ir tik jauki apzināties, ka par tevi vienmēr Kāds rūpējas un tev atbild, un dod, ja tu kaut ko lūdz. Vēl jo vairāk, ja šī lieta šķiet tik neiespējama. Tādēļ vienmēr jāatceras, ka IR Kāds, kam šīs visas mums šķietami neiespējamās lietas ir iespējamās! Ejot kopā ar Dievu, es jūtos kā uzvarētāja, tāpēc es Viņam ik dienas pateicos par katru uzklusītu un atbildētu lūgšanu.

Labāk nekā gaidīts

Vīta Leflere,

Bauskas draudzes lūgšanu grupas vadītāja:

Lūgšana nekad nav velta, tā vienmēr dod augļus, un šī patiesība ir pierādījies arī manā dzīvē. Lūgšana un atbildes uz

lūgšanu nereti neatbilst cilvēka stereotipiem. Dievs redz katru vienu, viņa lūgšanu, iemeslus un vislabāko atbildi šai brīdī. Lūgšana ir tā, kas prasa un māca uzticēšanos jau no mazām lietām, jo mazas lietas ved pie lieliem notikumiem un patiesiem, acīmredzamiem brīnumiem. Lūgšana ir dzīva un darboties spējīga. Dievs Tevi dzird un atbild, tikai esi gatavs gaidīt, esi pacietīgs, jo Dievs zina īsto laiku un veidu, kā dot atbildi. Vēro atbildes asnu, ļauj tam augt un ievēro pārmaiņas, kas notiek ik mirkli. Iespējams, brīnums nenotiks tūlīt, kad būsi beidzis lūgšanu, tā būs rakstura pārbaude, laiks, kurā

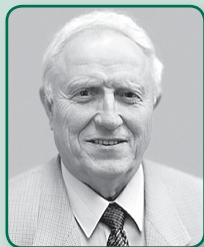
nostiprināt un pilnveidot savas attiecības ar Dievu. Tas nevar būt lieki. Un turpini lūgt arī gaidot, neatmet cerību – ārkārtas gadījumos Dieva atbilde līdzinās zibenim.

Lūgšanai nav plāna, nav īstā laika – lūgšana ir katra viena saruna ar Dievu, dvēseles piedzīvojums, kuram vienmēr ir īstais laiks, kuram nav pareizās shēmas. Tā ir cieņa un pazemība Dieva priekšā, kad esi nometies ceļos arī dvēselē. Lūdzot par sev dārgiem cilvēkiem, svarīgi pieņemt, ka Dievs nesalauzīs viņu, viņa sirdi, un nemainīs to pēc manas vēlmes, tas būs darbs šī cilvēka sirdī un domās, bet lēmumu pieņems viņš pats. Vienīgais, ko es varu darīt, ir nepārtraukt lūgt. Šīs kvēlās lūgšanas var būt gadu garumā, bet es ticu, ka arī tās tiks atbildētas.

Pieņem un pateicies par katru atbildēto lūgšanu, lai kādu atbildi Tu saņem – esi pateicīgs, jo Dievs ir labs! Vienīgi Viņam neiespējamais ir iespējams. Un turpini lūgt ik dienu un vērot, kā tas piepildās, tas būs par stiprinājumu. Patiesas, acīmredzamas atbildes ir tuvinājušas Dievam – mūsu lūgšanu grupiņa lūdza par kristīga pāra bērniem, kuri izauguši izvēlējās atstāt draudzi, lūdzām par viņu atgriešanos, laiks gāja, un izmaiņas notika, atgriešanos piedzīvoja šī pāra vedekla, caur kuru tagad tiek īstenots Dieva plāns. Ir vērts uzticēt Dievam arī šķietami mazas lietas, Viņš labprāt atbild lūgumu. Lūdzām par mājas celtniecību, lai, tuvojoties rudenim, tai tiek uzlikts jumts, lai laika apstākļi ir labvēlīgi un Dievs dod izdošanos, un šobrīd māja jau ir zem jumta, un viss ir noritējis pēc vislabākā plāna.

Līdzdali piedzīvoto, lūdziet kopā, esiet viens otram atbalsts. Krāj brīnumu pie brīnuma un piedzīvo tos, lai neviens neievieš Tevī šaubas.

Dievs darbojas, un Viņš Tev dos savu mieru, palīdzību un apsardzību, ko Tu lūgsi Viņa vārdā.

Vai tu šodien Dievu pielūdzi, bērns?

Viktors Geide,

mācītājs:

Ja mēs tikai kā cilvēki raugāties uz dzīvi, tad jāatzīst, ka tā mums visiem ir nezināma taka un turklāt katram sava.

Tajā ir gan daudz kopēja, tomēr daudz vairāk atšķirīgā, un tomēr mēs no dzīves pieredzes varam dot viens otram nereti labus padomus. Bet, ja mēs runājam par mūsu garīgo dzīvi, par mūsu iekšējo pasauli, par mūsu piedzīvojumiem un pārdzīvojumiem, pieņemot savas dzīves vissvarīgākos lēmumus, mēs varam domāt, ka esam atstāti vieni savās problēmās. Atcerēsimies tad, ka mums blakus ir mīlošais Debesu Tēvs. Pie Viņa mēs droši varam meklēt palīdzību jebkurā savas dzīves vajadzībā. Un tā ir lūgšana. Visskaistāk to ir pateicis Jēzus: „Tā arī Es jums saku: „Lūdziet, tad jums taps dots, meklējiet, tad jūs atradīsiet, klauvējiet, tad jums taps atvērts.” Lk. 11:9.

Skaistu apliecinājumu lūgšanai mēs atrodam grāmatā „Audzināšana” 264.lpp.: „TICĪBAS LŪGŠANA IR DIEVIŠĶĪGA ZINĀTNE, TĀ IR ZINĀTNE, KAS IR JĀPROT KATRAM, KAS GRIB DARĪT SEKMĪGU SAVAS DZĪVES DARBU.” Nav nekā cita šajā pasaulē, kas šo zinātni varētu aizvietot! Lūgšana mūsu rokās ir kā Dieva dāvināts dārgakmens, kuram nav tikai viena krāsa, mūsu vajadzību krāsa, bet tam ir gan godbijības, gan pateicības, gan aizlūgšanu un citas krāsas.

Lūgšanu varam izteikt Dievam jebkurā laikā. Jēzus cēlās agri, lai īpašā veidā tiktos ar Savu Tēvu debesīs (Marka 1:35). Kad Jēzum bija jāizraugās apustuļi, Viņš visu nakti pavadīja lūgšanā (Lk. 6:12). Viņš pilnīgi padevās Tēva gribai, bija Viņam paklausīgs līdz nāvei. Tāpēc droši varam teikt, ka Jēzum lūgšana bija Viņa dzīve.

Dārgais draugs, tava lūgšana debesīs ir ļoti dārga. Ar ticības skatu ieskaties Debesu troņa zālē! Lai tavu sirdi piepilda pateicība un neizsakāms prieks! Atkl. 5:8 mēs lasām: „Kad Viņš ņēma grāmatu, tad četras dzīvās būtnes un divdesmit četri vecāji metās zemē Jēra priekšā, katrs turēdams rokā cītaras un zelta kausus, pilnus kvēpināmām zālēm, kas ir svēto lūgšanas...” Nekad mēs nevaram lūgt par daudz. Atkl.8:3 ir rakstīts: „Tad nāca cits eņģelis un nostājās pie altāra, turēdams zelta kvēpināmo trauku, viņam tika dots daudz kvēpināmā, lai pietiktu visu svēto lūgšanām uz zelta altāra goda krēsla priekšā.”

Es lūgšu par tevi, draugs, lai tava lūgšanas dzīve nebūtu tikai daži izmisīgi elpas vilcieni, bet skaists un spēka pilns garīgās dzīves plūdums. Lai katra tavas dzīves diena ar visām savām rūpēm tev atgādina, ka mīlošā Debesu Tēva sirds pukst priekš tevis! Ieklausies, un tu noteikti sadzirdēsi, ka Viņa mīlestība ir izteikta šajā jautājumā: “VAI TU ŠODIEN DIEVU PIELŪDZI, BĒRNS?”

IEPAZĪSIMIES: JURIS KARČEVSKIS

Nodarbošanās: maketētājs, datorgrafīks.

Darbojos Rīgas 1. draudzē. Vadu jauniešu sabatskolas nodaļu un esmu viens no skaņas un video operatoriem.

Savā draudzē es gribētu redzēt lielāku interesi par Sv. Gara kristību. Šeit es nedomāju par harizmātisko kustību

praksi. Es domāju par dziļumu attiecībās ar Dievu, par spēku kalpošanā un liecināšanā, par daudzkārtīgiem augļiem. Pārdomājot gan savu, gan apkārtējo kristiešu pieredzi, ir jāsecina, ka jautājums par Sv. Gara saņemšanu nav tik pašsaprotams kā varētu likties, un šī problēma nerisinās pati no sevis. Gars ir pieejams, bet ir šķēršļi. Tāpēc draudzē gribētu sastapt vairāk cilvēkus, kuri šajā ziņā vēlas mērķtiecīgi virzīties uz priekšu.

Dievu iepazīnu bērnībā, kaut arī vecāki tajā laikā vēl nebija draudzē. Par Dievu uzzināju no vecvecākiem. Īpaša loma bija arī vecvecmammai (vecmammās mammai), kas saistoši prata stāstīt par saviem un citu kristiešu piedzīvojumiem, kuros Dievu iepazīnu kā kaut ko ļoti reālu, personisku un varenu. Jau ļoti agri viņa mums ar brāli mācīja arī lūgt vienam par otru un vecākiem.

Pamatskolas gados mana uzvedība un intereses visai maz liecināja par attiecībām ar Dievu, taču, pateicoties vecvecāku iespaidam un lūgšanām, bija izveidojusies nešaubīga pārliecība, ka Dievs ir. Kristījos 14 gadu vecumā.

Brīvajā laikā es labprāt tiekos ar draugiem, lasu, klausos mūziku, mācos spēlēt ģitāru, eju uz baseinu, skatos populārzinātniskus raidījumus, meklēju atbildes.

Noteikti negaršo tomātu sula.

Grāmata, ko šobrīd lasu „Крещение Святым Духом” (Kristība ar Svēto Garu).

Sagatavoja: Mārīte Lipska,
Adventistu draudžu savienības
bērnu nodaļas vadītāja.

Mēs esam Vārniņas Krū un Krā ar savu mammīti. Sovasar bijām kopā ar bērniem Zvejniekciema nometnē. Mēs pēc jums, bērni, skumstam, tāpēc tagad nolēmām ar jums tikties biežāk – Bērnu lappusītē. Esam daudz ko uzzinājuši, un gribam ar jums dalīties stāstiņā, uzdevumos un iepazīstināt ar notikumiem no draudzes dzīves.

– Hei! Sveiki, mīlulīši! Mēs, vārnēni, esam klāt! Vai zināt kāpēc? Miniet trīs reizes!
– Mēs esam aizlidojuši pārāk tālu no mājām un apmaldījušies?
– Nē!
– Mēs esam mainījuši dzīves vietu?
– Nē!
– Mēs esam dabūjuši darbu pilsētā?
– Arī nē!
– Gribat, pateiksim? Mēs esam noilgojušies pēc jums!
– Gaidīt līdz nākošajai tikšanās reizei vasarā Draugu ciematā – tas mums ir par ilgu! Tā nu mēs esam klāt! Jūs priecājaties?
– Tā jau mēs domājām, ka jūs priecāsit. Nemaz nemirkšķiniet izbrīnā actiņas, bet lasiet tālāk!
– Šī lappusīte tad nu būs mūsu jaunā tikšanās vieta. Tagad mēs reizi mēnesī varēsim satikties un kopā jauki pavadīt

laiku. Jums taču arī patika kopā pavadītais laiks Draugu ciematā? Bērni, kuri neesat tur bijuši, mēs gribam iepazīties arī ar jums.
– Mani sauc Krū. Esmu viens ļoti jauks un mīlīgs vārnēns, un šī ir mana māsiņa Krā, arī diezgan satīcīga, es jums teikšu!
– Kāpēc „diezgan”? Esmu patiešām satīcīga!
– Labi, esi jau esi!
– Un es esmu šo jauko vārnēnu mamma.
Krū, kāpēc tu nepastāstīji bērniem pašus galvenos jaunumus?
– Kādus tad vēl? Pats svarīgākais jaunums ir tas, ka esam šeit!
– Jā, bet par skolu aizmirsi?
– Tiešām! Bija pilnīgi izskrējis no galvas! Lai ziemā nebūtu tik garlaicīgi, mēs ar māsiņu iestājamies vārnū ģimeņu āzijā!

– Nevis, lai ziemā nebūtu tik garlaicīgi, bet, lai jūs kļūtu gudrāki, un nevis ģimeņu āzijā, bet ģimnāzijā!
– Jā, un mums jau ir uzdoti pirmie mājas darbi!
– Nu ja! Tikai daži uzdevumi, māsiņ, bija nepareizi!
– Kāpēc Tu domā, ka nepareizi?
– Jo es, tik gudrs būdams, tos nevarēju izrisināt!
– Tas jau nenozīmē, ka tie bija nepareizi.
– Ja es, šitāds gudrinieks, nevarēju izrisināt, tad bija nepareizi gan! Un viss!
– Labi, pajautāsim bērniem? Varbūt jums, bērni, ar uzdevumu risināšanu veiksies labāk, nekā vārnēnam Krū? Bet, pirms ķeraties pie uzdevumu risināšanas, vispirms pastāstīsim jums jauko stāstiņu, kuru dzirdējām, labi?

Šajā rudenī māmiņa dzimšanas dienā savam dēlam izcepa torti. Torte bija ļoti garšīga, un zēns izsaucās: “Liels paldies, māmiņ!” Bet māmiņa atbildēja: “Liels paldies jau nepienākas man, bet cepējam!” Bet Cepējs atbildēja: “Es jau tikai graudiņus samalu, saki paldies labības laukam!”

Tā nu zēns tālāk devās pie labības lauka, bet labības lauks atbildēja: “Nepateicies man, bet gan lietum, kas ļāva graudiem izaugt!” Bet lietus teica: “Nepateicies man, bet gan saulei, kura dod gaismu, siltumu, un palīdz graudiem izaugt!” Tad sacīja saule: “Es neesmu pelnījusi tavu pateicību! Pasaki paldies Dievam, kurš liek lietum līt un saulei spīdēt, kurš dod katram sirdī prieku savu darbu darīt! Pateicies Viņam par garšīgo torti.”

Autors nezināms

Konkurss!!!

Par ko tu esi pateicīgs šajā rudenī vai gadā? Varbūt par savu ģimeni vai draugiem, varbūt esi bijis kādā interesantā ekskursijā vai nometnē?

Tev ir iespēja mums to uzzīmēt un piedalīties konkursā “Paldies, Tev Dievs!” un saņemt kādu balviņu no Vārniņām.

Lūdzu uzzīmē un līdz 10. decembrim atsūti savu zīmējumu ar darba nosaukumu: „Pateicos par...”! Ieliec lielā aploksnē un atsūti uz adresi: **Baznīcas iela 12a, Rīga LV-1010, Zīmējumu konkursam: “Paldies Tev, Dievs!”** vai arī atstāj to Rīgas 1. draudzē pie dežurantes. Neaizmirsti uzrakstīt savu vārdu, uzvārdu, vecumu, adresi un vecāku telefonu! Ja ir kādas neskaidrības, tad zvani uz mob. 29869979.

Tikai nenokavē, Vārniņas jau gaida!

Vārniņu zīmējuma autore ir Dace Mola

Uzdevums

Šis rudens ir bijis ļoti bagāts. Arī mūsu lappusītē ir sakrituši daudz augļu. Katrs auglis ir kāds burts. Esi vērīgs un ieraksti dotos burtus attiecīgajā auglī! Viens burts tev jāuzmin pašam. Kad izdarīsi, atminēsi Bībeles rakstvietu! Lai tev veicas!

Atrodi šo rakstuvietu Bībelē!

Meklē kādā rakstuvietā no 1. Tesalonīkiešiem 5:15-18!

Notikums

Vārniņas 27. septembrī lidoja virs Imantas Kultūras centra un dzirdēja, ka tur notiek Rudens Pateicības svētki bērniem. Bija bērni no Rīgas draudzēm, kā arī bērni, kas neapmeklēja dievkalpojumus. Visi kopā dziedot slavēja Dievu. Bija arī mākslinieki ar uzvedumu “Viesmīl-

Mīklu minēšana kopā ar Zaķi.

gaiss zaķēns”. Pēc tam bija Jautrie brīži ar Zaķi, kā arī neizpalika loterija, kur beigās visiem tika pa rudens veltei. Paldies visiem, kas palīdzēja: Junītai, Laurai, Ilvai, Ingrīdai, Sanitai un Ilzei. Varbūt arī tu sevi ieraugi vai kādu savu draugu?

Laimīgie loterijas dalībnieki.

Šeit Dieva vārds ir un darbojas!

Ar šiem vārdiem jaunā dievnama telpu iesvētīšanas dievkalpojumā Adventistu draudzi Smiltē uzrunāja viens no ciemiņiem.

Un tiešām – katrs, kurš šajā priecīgajā dienā, 2008. gada 13. septembrī, bija dalībnieks iesvētīšanas lūgšanas vārdiem „Mēs iesvētām šo namu” – ir apliecinājums tam, ka Dievs vārds arī Smiltē ir un darbojas.

Pirmsākumi

Kā laikā un telpā ierobežoti cilvēki, varam teikt, ka apzināti pirmsākumi labās vēsts izplatīšanā šajā apvidū meklējami pagājušā gadsimta pirmajā pusē. Tad divi jauni cilvēki – Alfrēds Mednis un Anna Rone – ieradās Smiltē un devās pie Evaņģēliski luteriskās draudzes mācītāja Kārļa Kundziņa. Uzklāstījis jauno cilvēku vēlēšanos, mācītājs nākamajā svētdienā no kancheles paziņoja, ka Atmodas ielā notiks Bībeles studijas. Arī šajā mūsu draudzei tik svarīgajā dienā ciemos ir Luterā draudzes pārstāvji, un tāpat kā pirms daudziem gadiem, arī tagad no luterāņu baznīcas kancheles paziņoja par dievnama iesvētīšanu.

Līdz draudzes dibināšanai vēl pagāja vairāki gadi, līdz 1929. gada 15. jūnijā Zaķu ielā 6, klātesot savienības vadītājam Kārlim Sutam, sekretāram Alfrēdam Mednim, tiek oficiāli izveidota draudze.

Draudzi apkalpoja Valmieras draudzes sludinātāji, bet laikā no 1931. līdz 1933. gadam Smiltē dzīvoja un kalpoja Pēteris Pūrmalis. Tas draudzei bija ļoti aktīvs laiks.

Dievkalpojumi notika īrētās telpās dažādās vietās, bet visilgāk draudzes vecākā Kārļa Lūša mājā, Gaujas ielā 12. K. Lūsis vecumdienās akls būdams, lielajā istabā, lai tur varētu pulcēties draudze, uzmūrēja krāsni.

1937. gadā ar valsts pavēli mazās draudzes tika likvidētas, arī Smiltē. Tā tika pievienota Valmieras draudzei, bet praktiski turpināja dievkalpojumus noturēt Gaujas ielā 12.

Padomju laiks

Kara laiks draudzi izklīdina, un pēc kara palikuši tikai 7 draudzes locekļi. Uzplaukums manāms 60. gados, kad grupu apkalpo Valmieras draudzes sludinātājs Ernests Pavasars. Grupa pieaug līdz 15 locekļiem.

Ar 1970. gadu vērojams jauns pacēlums. Notiek regulāri sabata dievkalpojumi, visbiežāk Parka ielā pie Ērgļu ģimenes vai Drandu ielā pie Alīdas Ragžes. Grupa pieaug līdz 27 personām. Un kalpošanā līdzdarbojas arī Ārijs Glāzers.

Taču 1980. gada 1. martā sākas represijas. Dievkalpojumus pārtrauc valsts pārstāvji, tiek uzlikti administratīvi sodi, grupas vadītāji tiek izsekoti. Tā praktiski darbs tiek paralizēts.

Atdzimšana

Tad, mainoties valsts iekārtai, atkal var brīvi sludināt, un, 1994. gada vasarā Dakteru ielā 7, Ritas Eglītes namā, sapulcējas 16 personas, un tiek atjaunota draudze un reģistrēta Tieslietu ministrijā. 1996. un 97. gadā notika divi lieli Bībeles izpētes semināri Smiltenes arodividusskolas zālē, kur arī organizēja dievkalpojumus. Pirmo semināru vadīja V. Zilgalvis un A. Āriņš, otro Ā. Glāzers un V. Latgalis. Draudze pieauga līdz 57 personām.

No 2000. – 2003. gadam draudzi apkalpoja mācītājs Jānis Mucenieks. Šinī laikā Smiltenes dažādu konfesiju draudzes Sarkanā krusta Smiltenes slimnīcā izveidoja kapelu, tur notiek kopīgi dievkalpojumi.

2003. gadā atkal radās problēmas ar telpām, un draudze atgriezās Dakteru ielā 7. Draudzei, kas aug, telpas bija par mazām, un tika intensīvi meklēts kāds risinājums.

Tikai 2006. gada rudenī, sadarbojoties Latvijas draudžu savienībai, Transeiropas divīzijai un Globālajai misijai, radās iespēja iegādāties namu Dārza ielā 32.

Savās telpās!

Vairāk nekā gadu nams tika intensīvi pārbūvēts, piemērots evaņģēlija sludināšanas vajadzībām. Un pienākot pie nama durvīm 2008. gada 13. septembrī, ir gandrīz grūti noticēt, kur, kā un ko tikai draudzei nav bijis jāpiedzīvo, lai Debesu žēlastībā spētu vērt jaunu lappusi draudzes vēsturē. Tie ir svētki katram, kam Smiltenes draudzīte ir dārga – sludinātājam Ārijam Glāzeram, draudzes kalpotājiem un katram

Viens no dievnama iesvētīšanas dievkalpojuma viesiem Bertils Viklanders, Adventistu Transeiropas divīzijas prezidents.

draudzes loceklim, kā arī ciemiņiem, kuri šeit mācījušies vai sludinājuši Labo Vēsti. Paldies – ir daudz par maz. Tāpēc draudze kopā ar savienības vadītāju V. Reķi, ūnijas vadītāju V. Zilgalvi, un Transeiropas divīzijas vadītāju B. Viklanderu no sirds saka: „Lai pagodinātu un palīdzētu, iepriecinātu, stiprinātu un kalpotu, MĒS IESVĒTĀM ŠO NAMU!”

Un, ja uzmanīgi lasījāt, tad pamanījāt, ka nākamgad Smiltenes draudzei ir lieli svētki atkal, jo paliks 80 gadi kopš dibināšanas, bet 15 gadi kopš atjaunošanas. Varbūt piedzīvosim kopā, ka Dieva vārds šeit IR un DARBOJAS!

Citu konfesiju ziņas

Mācītājs – dzērājs

Lietuvas dienvidu pilsētā Varēnā kādam katoļu mācītājam piespriests 21 dienu ilgs cietumsods par transporta līdzekļa vadīšanu alkohola reibumā, atsaucoties uz laikrakstu “Lietuvos Rytas”, vēstī-

ja radiostacija “Radio Vilnius”. Viņš braucis ar savu *Mercedes-Benz*, un asinīs konstatētas 2,36 promiles.

Četrdesmit septiņus gadus vecajam mācītājam un dzejniekam Vitam Kaknevičam šī bija jau trešā reize, kad viņš pieķerts vadām auto reibumā.

Piedevām pie cietumsoda tiesa arī nolēma mācītājam konfiscēt mašīnu. Tagad mācītājam savus baznīcēnus būs jāapstaigā kājām. Nav gan zināms, kā uz šo faktu reaģē Romas Katoļu Baznīca Lietuvā. Kā zināms, Lietuva ir katoliska zeme.

Ticīgie amerikāņi

Vairāk nekā puse amerikāņu tic, ka viņus sargā sargeņģeļi, bet divas trešdaļas ir pārliecinātas, ka pastāv paradīze, liecina publiskotais pētījums par reliģiskajiem ticējumiem. Aptaujā, kuru veikusi Bejloras universitāte, uzdoti 350 jautājumi par reliģiju.

55% respondentu uzskata, ka viņus no iespējamajām nelaimēm pasargā sargeņģeļi, un pētnieks Kristofers Bādērs atzīst, ka šāds rezultāts viņu

pārsteidzis. “Konstatējums, ka vairāk nekā puse Amerikas sabiedrības tam tic, mani šokēja. Es to negaidīju,” saka Bādērs.

Savukārt 67% aptaujāto izteicās, ka ir “pilnīgi pārliecināti” par paradīzes eksistenci, bet vēl 17% pieļāva tās pastāvēšanas iespēju. Bez tam, aptaujā konstatēts, ka 73% amerikāņu tic ellei.

Sievietes paradīzei tic vairāk nekā vīrieši – attiecīgi 68 un 56%. Ticība paradīzei vairāk izplatīta ir afroamerikāņu nekā balto amerikāņu vidū – attiecīgi 86 un 60%. Līdzīgas atšķirības pastāv starp dienvidu štatos un ASV austrumu piekrastē dzīvojošajiem – viņu vidū paradīzei tic attiecīgi 76 un 50%.

Arī starp piederību politiskajai partijai un reliģiskajiem ticējumiem pastāv sakarības – 77% republikāņu tic paradīzei, kamēr demokrātu vidū tam tic tikai 55% aptaujāto.

Tikai četri procenti amerikāņu atzinuši, ka Dievam netic, bet vēl 11% sacījuši, ka nav reliģiozi. Šie rezultāti faktiski neatšķiras no 2005. gadā līdzīgā aptaujā iegūtajiem datiem. Kopumā 45% amerikāņu apgalvo, ka viņi vismaz divkārt savā dzīvē piedzīvojuši reliģisku pārdzīvojumu. Tajā pašā laikā uz mistisku vai reliģisku pieredzi protestanti atsaucas biežāk nekā katoļi vai jūdaiisti

Reformācijai drīz 500!

Pasaules luterāņu federācija oficiāli atklājusi svinību desmitgadi, ar ko tiks atzīmēta Reformācijas 500. gadadiena.

Reformācijas rezultātā daudzu Eiropas zemju kristieši atšķēlās no katoļu baznīcas institūcijas un izveidoja protestantu baznīcas. Šķelšanās process aizsākās 1517. gadā, kad mūks Mārtiņš Luters pie Vi-

tenbergas baznīcas durvīm piestiprināja 95 tēzes. Tajās viņš izteica šaubas par tolaik katoļu baznīcā ierasto tirgošanos ar indulgencēm. Šis notikums aizsāka plašāku diskusiju arī par citiem reliģijas jautājumiem, un tās rezultātā tapušos uzskatus turpmākajās desmitgadēs pieņēma daudzviet Eiropā.

Pasaules Luterāņu federācijas prezidents, ASV bīskaps Marks Hensons, vēsturiskajā Vitenbergas baznīcā uzrunājot Vācijas vadītājus, sacīja: “Mēs, luterāņi, esam vēstures daļa, vēstures veidotāji.”

Protestantiem ir bijis jādzīvo plurālistisku uzskatu pasaulē, starp ekstrēmisma vilinājumu no vienas puses un sekulārismu no otras, sacīja Hensons.

Uzrunājot sapulcēto draudzi, Vācijas iekšlietu ministrs Volfgangs Šeible pauda cerību, ka jubilejas desmitgadē luterāņi pieliks īpašas pūles, lai Vācijas sabiedrībā integrētu citu reliģiju ticīgos, īpaši islāma sekotājus.

“Runājot praktiski, mums ir jāpalīdz musulmaņiem īstenot reliģijas brīvību, ko mūsu konstitūcija viņiem garantē,” sacīja ministrs.

Bīskapa dēls nospēlē miljonus

Norvēģijas dienvidu pilsētā Stavangerā vietējā sabiedrībā cienījami cilvēki, aizdodot desmitiem tūkstošu latu vērtas summas, neapzināti finansējuši vietējā bīskapa atvases aizraušanos ar azartspēlēm internetā.

34 gadus vecais bīskapa Ernsta Boslanna dēls Bjarte Boslanns ar mātes palīdzību no draudzes locekļiem, tostarp ārstiem, tiesniešiem un advokātiem, aizņēmis desmitiem miljonu kronu, ziņo Norvēģijas sabiedriskā raidsabiedrība NRK.

Bjartes Boslanna māte Būdhilla Boslanna aizdevējiem teikusi, ka līdzekļi tiks ieguldīti dēla augsto tehnoloģiju uzņēmumā Čehijā.

Būdhilla un Bjarte Boslanni apsūdzēti krāpšanā. Būdhilla Boslanna un viņas vīrs bīskaps Ernsts Boslanns, kuram draud amata zaudēšana, pasludināti par bankrotējušiem. Kā bīskaps, tā arī viņa sieva gan apgalvo, ka neko neesot zinājuši par dēla atkarību no azartspēlēm, un viņi tikai pirms pāris mēnešiem atskārtuši, ka dēls nav nodibinājis augsto tehnoloģiju uzņēmumu Čehijā, bet gan paspēlējis vecāku sūtītos aizdotos līdzekļus internetā.

Šis starpgadījums liecina par bīskapa un viņa sievas izcilajām līdzekļu vākšanas spējām. Runā pat par miljonu kronu (aptuveni 85 tūkstoši latu) lieliem ziedojumiem. Daudzi aizdevēji gan vēlas palikt anonīmi un nepieteiksies kā cietušās puses gaidāmajā bankrota prāvā.

DRĪZUMĀ IZNĀKS

Iegūsti vērtīgas atziņas. Ceļojums kopā ar Jēzu uz Svētību kalnu 365 dienu garumā. Profesors Džordžs Naits piedāvā grāmatas lasītājiem vesela gada garumā iepazīt, dziļāk izprast un personīgi piedzīvot Kristus Kalna svētrunā apslēptās vērtības.

Izlasi Bībeli. Katra lasījuma beigās atrodamas Bībeles lasīšanas plāna rakstvieta. Tām sekojot, tu gada laikā izlasīsi visu Bībeli.

“Jēzus valstība ir radikāla, arī tās pilsoņi būs radikāli. Tāda ir Kalna svētrunas un visas Jaunās Derības pārsteidzošā vēsts. Šī ir vēsts personīgi man. Tā domāta arī tev. Mums jāizvēlas starp Jēzu un pasauli, starp Jēzus vērtībām un pasaules dārgumiem!” (Džordžs Naits)